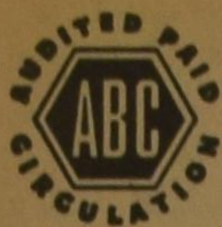

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MAY 27, 1966 — No. 751 — 21st YEAR OF PUBLICATION

En toen de Pinksterdag aanbrak, waren allen tezamen bijeen.

En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, waar zij gezeten waren;

en er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen;

en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken.

Handelingen 2 : 1—4

Mijn God, ik wil, ontslagen uit dit duister,
bij U in heerlijkheid mij baden in de luister
van Uw ontzaglijk, eeuwig, hemels licht,
en als een kind, terug in liefdes armen,
mij dicht aan Uwe borst en Vaderhart verwarmen,
met heel mijn wezen naar U toegericht.

Mijn God, ik wil, met Christus en de Zijnen
mee aan het bruiloftsmaal en uit de kristallijnen
bokalen drinken Uwe nieuwe wijn,
en 't hemels lied doen ruisen door Uw zalen,
in zang en tegenzang de eer Uws Naams herhalen,
met allen, die door U geheiligd zijn.

Mijn God, ik wil aanschouwen de vervulling
Uwer beloften en de zalige onthulling
der raads'len, welke hier nog zijn verhuld,
en in de diepten Uwer liefde staren,
om bevend en ontroerd de maat'loosheid t' ervaren
van Uw gena en Goddelijk geduld.

Mijn God, maar ook Uw recht zien triumferen
en ondergáán de toorn, waarmee Gij zult verteren
al 't onrecht, eenmaal hier door mij begaan,
om dan, door Jezus Christus' bloed gereinigd,
nieuw te herrijzen tot een staat die nimmer eindigt,
waarin ik recht zal voor Uw aanzicht staan.

C. SPEIJER.

Evangelisatie en dienstbetoon

Er zijn altijd heel wat mensen, die hoewel trouw in hun kerkgaan, niet thuis geven als zij worden gevraagd om evangelisatiewerk te doen. Want evangelisatiewerk is volgens hen het uitdelen van tractaten. En het praten met mensen. En het roepen tot bekering. Tot dergelijk werk achten zij zichzelf niet in staat.

Voor hen zal de verschijning van het boekje "The Evangelism and the Service of the Church in an Estranged World" een uitkomst zijn. Niet in die zin, dat zij nu thuis kunnen blijven, maar dat zij nu kunnen zien, dat hun standpunt niet zo vreemd was. Want evangelisatie is niet alleen prediken, het is ook laten zien of laten horen.

Het is begonnen met een commissie. Hoe kan het anders? Aan enige leden van de Reformed Ecumenical Synod werd de opdracht gegeven, dit vraagstuk te bestuderen en op de volgende Synode rapport uit te brengen. De moeilijkheid van vergaderen hebben de leden opgelost, door één van hen, Ds. P. B. Suurmond uit Nederland, een (uitgebreide) noot te laten schrijven, waarop zij kommentaar hebben gegeven.

Daar is heel wat over gecorrespondeerd, maar ten slotte is het bovengenoemde boekje uit de bus gekomen. En wij moeten zeggen dat het — hoewel onaanzienlijk en niet op het beste papier gedrukt — toch een boekje is geworden, dat de zaak fris aanpakt.

Er is over deze zaak al heel wat geschreven en heel wat geklaagd. Soms terecht, soms ten onrechte. Het nieuwe boekje van de R.E.S. zal hieraan geen einde maken, maar wel het gesprek in de juiste banen leiden.

☆ ☆
☆

Politiek

Met het verschijnen van Mr. Walter Gordon's boek "A Choice for Canada" is eigenlijk het tweeledig doel van de auteur naar voren gekomen. Het ging niet alleen om de buitenlandse investeringen, die naar Mr. Gordon's mening moeten worden gekortwiekt. Dit vraagstuk nam wel een voorname plaats in in het geschrift van de accountant, maar de nadruk ligt geheel ergens anders.

Aan de ene kant dingt Mr. Gordon sterk naar het leiderschap in de Liberal Party, iets wat op zichzelf niet zo vreemd is, gezien de leeftijd van Mr. Pearson. Maar aan de andere kant laat het zich nu wel aanzien, welke kant het met de liberalen op zou gaan indien zij zich onder Mr. Gordon zouden plaatsen.

Wat Mr. Gordon wil is een duidelijke zwaai naar links. Het was weliswaar niet zo'n groot geheim, dat Mr. Gordon's politieke belangstelling links georiënteerd was, maar nu staat het tenminste zwart op wit. Hij heeft gekozen en hij wil dat de partij kiest.

Dat kan.

Tegenover zich vindt hij wel iemand als de huidige minister van financiën, Mitchell Sharp, die heel wat minder links is. En met die tegenstander moet hij terdege rekening houden.

Maar niettemin, het kan.

Het kan, dat een politieke partij in haar eigen boezem linksen en rechtsen draagt. Het kan, dat men zich zo door de omstandigheden laat leiden, dat vandaag de rechtsen de beslissende toon aangeven, terwijl morgen diezelfde partij als links moet worden gezien. Het hangt er maar vanaf hoe die omstandigheden zijn. Want die beslissen. De kritiek, die men heeft kunnen lezen over het boek van Mr. Gordon, betreft dan ook alleen diens opvattingen over de wijze waarop de regering met de huidige problemen moet handelen, niet over de taak van de regering als zodanig.

Het wordt toch heus tijd, dat wij een christelijke partij krijgen, die zich baseert op wat ons als be*ginsel is voorgehouden. Dan hangt men niet aan tijdelijke problemen, men is niet óf optimistisch óf pessimistisch, maar men heeft grond onder de voeten.*

☆ ☆
☆

De publieke opinie

Alberta heeft wat de andere provincies nog niet hebben.

Alberta heeft de officiële erkenning van het recht van de christelijke school. De andere provincies zijn zover nog niet.

Hoe dit is gekomen, of de provincie Alberta meer rijp was voor de verandering, is allemaal bijzaak. Eén ding had Alberta begrepen, en dat was dat niet genoeg aandacht besteed kon worden aan de "public relations". Daar heeft men zich met kracht op geworpen en het heeft resultaat gehad.

Misschien zal het in de andere provincies langere tijd nemen, maar een feit is, dat ook daar meer aandacht besteed zal moeten worden aan de beïnvloeding van de publieke opinie.

De "letters to the editor" in de dagbladen zijn een uitnemend middel. Juist dezer dagen werden wij getroffen door twee brieven aan de redakteur van het Toronto's dagblad "The Globe and Mail". Mr. Hielema van St. Catharines en Dr. Kooistra van Willowdale gaven daarin hun bescheid ten aanzien van het christelijk onderwijs. Mr. Hielema meer in de vorm van een christelijk getuigenis ten aanzien van het schoolonderwijs, maar Dr. Kooistra meer in de zin van een weerlegging van de valse theorie, dat de public school neutraal is. Op zeer duidelijke wijze laat Dr. Kooistra daarin zien, dat er van neutraliteit geen sprake kan zijn.

Met beide brieven zijn wij blij. Of ze dadelijk gevolgen zullen hebben? O nee. Het systeem van de public school is te diep ingevoerd, dan dat het met enkele brieven omver gekegeld kan worden.

Als wij maar blijven *ageren tegen het systeem als zodanig. Het moet een keten worden van "letters to the editor", waarin ons bezwaar tegen de zogenaamde "community-geest" tot uitdrukking wordt gebracht. Dan zal op de duur de publieke opinie zich wijzigen en de grond gereed worden gemaakt voor een zwenking in de goede richting.*

Veranderingen in Oostenrijk

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Reeds eeuwenlang zijn de betrekkingen tussen Nederland en het Alpenland zeer nauw geweest. Wie in Amsterdam de Westertoren nauwkeurig beschouwt, wordt onmiddellijk getroffen door de keizerskroon, die de toren in letterlijke zin bekroont, evenals het Amsterdamse wapen, herinnering aan een schenking van Maximiliaan van Oostenrijk, de gemaal van Maria van Bourgondië, als beloning voor de financiële hulp welke Amsterdam aan de Keizer van het Heilige Roomse rijk der Duitse natie had verleend.

Gedurende de tachtigjarige oorlog zijn er meermalen pogingen gedaan door de rebellerende gewesten om in de plaats van de Spaanse Habsburgers de Oostenrijkse Habsburgers tot vorst te krijgen. En gedurende de gehele zestiende en zeventiende eeuw bleef het oog van geheel West-Europa op Wenen gericht, omdat de opdringende macht van de Turken tot driemaal toe, in 1526, 1529 en 1683 getracht heeft door de verovering van Wenen een deur naar het Westen open te breken. Men kan in deze tijd zich moeilijk voorstellen, hoe dichtbij het gevaar van een Mohammedaanse overheersing van het Westen is geweest.

Tijdens en na de eerste wereldoorlog hebben honderden verzwakte Oostenrijkse kinderen een hartelijke ontvangst in Nederland gehad en de ouderen onder ons herinneren zich nog wel, hoe de band met vele van deze pleegkinderen jarenlang is bewaard gebleven.

Het eigenaardige is echter, dat de tweede wereldoorlog op een gans andere wijze een band heeft gelegd tussen Nederland en Oostenrijk. Seyss Inquart was een Oostenrijker evenals Rauter. Ook andere door de Führer gezonden tyrannen waren van Oostenrijkse afkomst. Toch was Oostenrijk nauwelijks weer tot zelfstandigheid gekomen, of de betrekkingen werden weer goed, zelfs hartelijk. Oostenrijk werd het geliefkoosde vacantieoord van duizenden Nederlanders. En zo is het vanzelfsprekend, dat de belangrijke wijziging, die er enkele weken geleden in de Oostenrijkse regering heeft plaats gevonden, wel aanleiding moet zijn om het gebeuren aldaar nader te beschouwen, vooral, omdat hetgeen zich in het hart van Europa heeft afgespeeld, een teken kan zijn zelfs voor zulke ontwikkelde democratieën als de Nederlandse.

* * *

Ieder weet, dat de overgrote meerderheid van de Oostenrijkse bevolking Rooms Katholiek is. Tegenover een half miljoen Protestanten staan meer dan zes miljoen Rooms-Katholieken. Ieder weet ook, dat de Rooms-Katholieke godsdienst vergaande consequenties heeft voor de staatkunde. Maar deze consequenties worden door andersdenkenden vaak moeilijk geaccepteerd. Vandaar dat reeds tussen de wereldoorlogen naast de Rooms-Katholieke Volkspartij een zeer grote socialistische groepering zich aftekende met zeer vergaande sociale wensen en een grondige afkeer van alle clericalisme. Naast deze richtingen ging zich ook een snel groeiend nationaal socialisme ontwikkelen.

Het is diep te betreuren, dat deze politieke tegenstellingen tot gewapende conflicten hebben geleid. Omstreeks 1934 brak een complete burgeroorlog uit, waarbij de georganiseerde socialistische arbeiders zich in hun tot vestingen getransformeerde huizen verdedigden tegen de regeringtroepen. Met gestrengheid werd de opstand neergeslagen. De nog niet vergeten kleine Dollfusz kreeg de macht en hij streefde naar een staatsbestel met sterk fascistische tendenzen. Een paar maanden later deden de nationaal-socialisten een greep naar de macht, die echter mislukte, ondanks de moord op Dollfusz. Het daaropvolgende bewind van Schussnigg was echter niet opgewassen tegen het Derde Rijk en in 1938 kwam de aansluiting bij Duitsland tot stand.

Onmiddellijk na de bevrijding door de Russische troepen kwam een zelfstandige Oostenrijkse regering tot stand. Door het toezicht van de geallieerde overwinnaars was er natuurlijk geen sprake van een krachtsontplooiing van nationaal socialisme of fascisme. Er bleven dus twee partijen over, de Rooms-Katholieke Volkspartij en de socialistische. Geen van beide had de absolute meerderheid. Bei de leefden ook sterk onder de afkeer van het verleden. Beide streefden naar een toestand van evenwicht, waardoor geen overheersing van de ene groep over de andere een kans kreeg. Dit compromis hield in, dat de president een socialist was en de regeringsleider een lid van de Volkspartij.

Heel veel politieke verschillen zijn er niet tussen beide partijen. De Volkspartij is altijd wat groter geweest dan de andere. Zij bestaat hoofdzakelijk uit Rooms-Katholieken, maar de band met de kerk is niet al te sterk. Zij is sterk patriottisch gezind, fel gekeerd tegen het communisme, verdedigt vrij sterk economische vrijheid en wil door haar leer van het solidarisme de klassenverschillen bestrijden. Haar aanhangers vindt men onder de middenklasse en in handelskringen. Bovendien bestrijdt zij enigszins het centralisme van Wenen.

De socialisten daarentegen treft men aan onder de arbeiders en de kleine middenstand. Zij geven grote invloed aan de vakverenigingen en streven naar nationalisatie van de sleutelindustrieën. Zij willen verreikende staatsinvloed op het economische leven en veel sociale voorzieningen.

Beide partijen hebben grensconflicten. De volkspartij moet zich verweren tegen nationalistisch socialistische invloeden; de socialisten tegen het marxisme. Het was dus niet zo onverstandig, dat men nu twintig jaar lang, sinds het verdrag met de geallieerden geheel zelfstandig, door een coalitieregering de tegenstellingen enigszins heeft weten te overbruggen. Toen echter de welvaart enigszins terugkeerde kregen ook de tegenstellingen een scherper karakter. De harmonie werd geleidelijk zo verwerkelijkt, dat naast elke hoge ambtsdrager een figuur uit de andere partij een tweede plaats moest innemen. Het is duidelijk, dat dit de regeerkracht niet ten goede is gekomen en evenmin de autoriteit van de regering als zodanig.

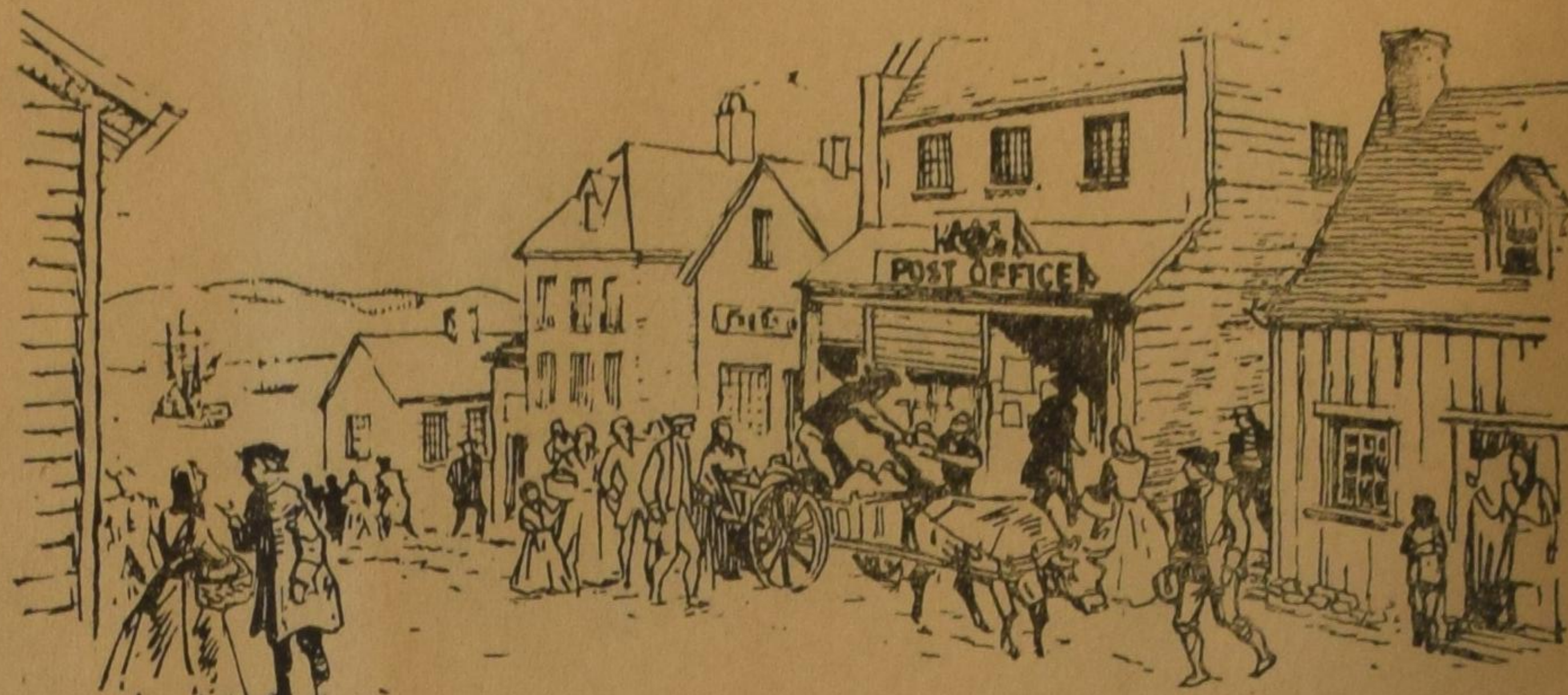
Aan dit alles is nu een einde gekomen. Bij de jongste verkiezingen heeft de Rooms-Katholieke Volkspartij een kleine absolute meerderheid verkregen. Zij wil de coalitie wel voortzetten, maar op enigszins gewijzigde voorwaarden. Zo moet die "waakhonden"-regeling, waarbij de functionaris van de ene partij steeds door iemand uit de andere partij wordt gecontroleerd, worden verzwakt. Grote bezorgdheid wekte echter het voorstel van de volkspartij de politie groter zelfstandigheid tegenover de regering te geven. De socialisten zien dan weer de schim van Dollfuss en Seyss Inquart opdoemen.

Daar staat tegenover, dat men in Oostenrijk nog geen echte oppositiepartij, zoals in Engeland, kent, waarbij de minderheid met grote rechten is toegerust. Daarom heerst er grote ongerustheid in de socialistische kringen, dat de volkspartij de rechten van de minderheid zal onderdrukken.

Voor de jongere socialisten is dit evenwel een voordeel. Zij menen, dat zij als oppositie het echte socialistische ideaal kunnen propageren, niet gebonden door de vele compromissen die een coalitie altijd met zich meebrengt. Desnoods wil men naar buitenparlementaire middelen als stakingen en demonstraties grijpen. Een gedeelte van de oudere socialisten wil dit echter zeker niet. Zij herinneren zich, hoe dit reeds in 1920 tot bloedige onlusten heeft aanleiding gegeven.

De nieuwe regeringsleider schijnt een gematigd, verstandig man te zijn. Hij streeft naar verzwakking van de tegenstellingen. Maar ook hij heeft met tegenstand in eigen partij te kampen, omdat een groep jongeren van de huidige meerderheid gebruik wil maken, om veel functies in het bestuur in handen te krijgen.

De Nederlandse toestanden wijken in veel opzichten af van de Oostenrijkse. Toch is het nuttig de moeilijkheden in dit Alpenland nauwkeurig te volgen. Wie weet, hoe spoedig men in ons land met gelijke moeilijkheden te kampen heeft.

HET EERSTE POSTKANTOOR IN CANADA
werd in 1755 geopend in Halifax. Getekend door Fred Finlay, R.C.A.

Eerstelingen in Canada

Canada's eerste postkantoor

door John F. Hayes

(Can. Scene) — In 1755 zonden de gouverneurs van vier Britse koloniën langs de Atlantische kust — Nova Scotia, New York, Virginia en Massachusetts — een dringend verzoek naar Engeland om en goede postverbinding tussen het moederland en Amerika. Alleen al de militaire belangen die hierdoor geholpen konden worden maakten dit een noodzakelijkheid, want de Fransen hadden een groot aantal versterkingen van Louisburg en Quebec tot aan de Mississippi Vallei en New Orleans in het zuiden. Alle pogingen van de kolonisten om westwaarts te trekken waren door de Franse patrouilles onmogelijk gemaakt.

Engeland reageerde niet met het beschikbaar stellen van een postdienst, maar met het zenden van Gen. Braddock en 1400 soldaten om de Fransen te onderdrukken. Braddock's verschrikkelijke nederlaag bij Port Duquesne in augustus 1755 overtuigde de Engelsen eindelijk dat er inderdaad behoefte bestond aan communicatimiddelen.

Er werd onmiddellijk een postkantoor gevestigd in Halifax en vier schepen van 200 ton en met een bemanning van 30 koppen begonnen met de eerste postdienst tussen Falmouth in Engeland en New York. Deze schepen vervoerden niets anders dan poststukken. Er zijn weinig gegevens over dat eerste postkantoor bekend, maar volgens archieven in Londen werd het geopend in 1755. Dertig jaar lang kwam alle post voor Halifax per schip naar New York en vandaar over land naar Halifax. Pas in 1788 begonnen de schepen Halifax aan te doen.

Vanuit Halifax vervoerden koeriers poststukken van en naar Saint John en Fredericton in New Brunswick en ook Quebec. In die eerste tijd werden ook andere dan openbare diensten gebruikt voor het vervoer van post, maar langzamerhand werd de officiële postdienst een traditie van betrouwbaarheid. Toen in 1867 Canada's Confederatie tot stand kwam werd ook de Post Office Act van kracht: het Postkantoor werd een aparte regeringsafdeling met eigen bevoegdheden en verantwoordelijkheden. Vijftig jaar voor de Confederatie duurde het nog van november tot februari voordat een in Engeland geposte brief Canada bereikte. Er zijn nu 11.500 postkantoren in Canada; Canadezen geven jaarlijks meer dan $200 miljoen uit aan postzegels en er staat $30 miljoen op postspaarbanken. En deze magnifieke postdiensten begonnen in een klein en donker postkantoortje dat al lang vergeten is. Het werd 211 jaar geleden geopend als eerste officiële postkantoor in Brits Noord-Amerika.

AUSTRALIE ROEPT OP TOT HULPVERLENING AAN INDONESIE

Nu Indonesië van koers is veranderd, het communisme buiten de deur heeft gezet en een 'win vrienden' politiek heeft ingevoerd, heeft Australië Indonesië kameraadschappelijk de hand toegestoken.

Australië heeft beloofd financiële hulp te bieden en heeft tegelijkertijd de westerse wereld gewezen op haar plicht om bij te springen. Met name van de europese landen mag worden verwacht dat ze Amerika er niet alleen voor zullen laten opdraaien. Volgens de australische regering moeten de vrije landen alles in het werk stellen om het gestrande schip weer in volle zee te helpen. Zodoende kan de westerse wereld de aziatische, afrikaanse en zuid-amerikaanse landen tonen dat benevens de roe in Vietnam er ook nog wel suikergoed en marsepein voorradig is. Indien Indonesië er weer boven op zou komen met behulp van de westerse wereld, zou tegelijkertijd het gevaar van Rood-China verminderen, omdat de omliggende volken zouden gaan inzien dat China heeft gefaald.

Van Australische zijde heeft men meteen contact opgenomen met U Thant ten einde de betrekkingen tussen Indonesië en de Verenigde Naties te herstellen. Opnieuw worden de westerse landen mogelijkheden geboden de wereldvrede te dienen. Laten we hopen dat men hiervan gebruik maakt zonder uitsluitend aan zich zelf te denken.

Ontwerper of Vakman ?

De verkeersveiligheid is momenteel het onderwerp van discussie. Het grote aantal verkeersongevallen noopt de auto-industrie en de diverse regeringen maatregelen te nemen om de auto een veiliger vervoermiddel te maken. Men mag beweren dat het uiteindelijk de bestuurder is die zorg moet dragen voor de veiligheid op de weg, toch zouden heel wat levens gespaard blijven indien de auto's beter tegen een stootje zouden kunnen.

In de auto-industrie zijn de ontwerpers druk bezig verbeteringen aan te brengen. Maar in Sydney, Australië, betwijfelt men of de ontwerpers de aangewezen personen zijn om de auto veiliger te maken. Volgens hen moet dit worden overgelaten aan de *vakmensen* op het auto-gebied. Leerlingen van de 'Automotive Engineering and Vehicles Trade' te Sydney en het 'Technical College' zijn bezig een Sedan uit elkaar te halen om hem daarna weer in elkaar te zetten voorzien van verbeteringen die de veiligheid beogen. Volgens hen moet het geraamte steviger worden bebouwd, terwijl een andere stuurinrichting moet worden geïntroduceerd. We zullen moeten afwachten wie op het gebied van de auto's de veiligheid zal bevorderen, de ontwerper of de vakman.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Opdracht en Belofte

Wij denken meestal allereerst aan Jezus' **opdracht**: Gaat heen en verkondigt het evangelie aan alle volken. Dat is ook begrijpelijk. Overbodig is het evenmin om eens per jaar bijzondere aandacht aan deze opdracht te wijden. Het gevaar is groot dat wij bij de Paasvrijheid blijven steken. Dat is onjuist. **Want vrijheid houdt een opdracht in.** Dat vergeten we maar al te vaak. Het idee wordt veelal misverstaan. U moet de mensen die met vakantie zijn en ergens in een park zitten te picknicken maar eens gadeslaan. Overal worden de papieren en schillen neergegooid. We hebben vakantie, zo redeneert men, en dan steekt het niet zo nauw. Vrijheid — blijheid!

Wat vrijheid inhield hebben vele hollandse jongens in 1945 beter begrepen, toen ze zich meldden om als vrijwilliger naar Indië te gaan. Ze zeiden niet: "Hoera, Nederland is vrij. Nu zullen we de bloemetjes eens buiten zetten." Maar ze zeiden: "Wij vrij — Indië ook vrij."

Vrijheid houdt een opdracht in! Dit geldt ook voor de kerk.

Pasen betekent: de kerk is vrij. Vrij van de zonde, vrij van de dood. Maar het betekent niet dat we nu rustig met onze armen over elkaar kunnen gaan zitten om ons leven verder door te brengen in luilekkerland. Want na Pasen komt Pinksteren. En Pinksteren betekent: de wereld in, de opdracht vervullen, de kerk op mars.

Op Pinsteren moeten we echter ook aandacht schenken aan God's **beloften**. Wij zijn gemakkelijk geneigd om alle nadruk te leggen op God's **opdrachten**. Dit moeten we doen en dat moeten we nalaten. Het gevaar is niet denkbeeldig dat men soms onder al die geboden gebukt gaat. De aardigheid gaat er dan van af. In de bijbel vinden we opdracht en belofte vaak samen. Leest u maar eens de zeven brieven in het boek Openbaring. Wie overwint (opdracht), die zal Ik geven te eten van de boom des levens (belofte). Wie overwint zal van de tweede dood geen schade lijden.

Maar nu een vraag. Zeggen in het algemeen de beloften ons wel zoveel? De gemeente van Laodicea was er niet door beroerd. Die hadden het te druk met het uitstallen van al hun rijkdommen. De gemeente van Sardis evenmin. Die zat maar wat te dutten. Ze hadden de naam dat ze leefden, maar ze waren dood. Maar wat zal de belofte van God, "Ik geef u een geopende deur", de gemeente van Filadelfia hebben bemoedigd. Ze waren maar een kleine gemeente. Ze hadden heel wat van de Joden te verduren. Toch bleven ze op hun post. En juist omdat ze op hun post bleven, juist omdat ze actief waren, betekende de belofte zo veel voor hen. Als we niets doen, zeggen Gods beloften ons ook niets. Maar hoe ernstiger we het met de opdracht nemen, des te bemoedigender zullen God's beloften voor ons zijn.

Meermalen komt God met Zijn beloften wanneer het er hopeloos met ons en de kerk voorstaat. Wanneer zag Jacob de engelen op en neer klimmen? Toen hij vluchtte voor Ezau. Wanneer kwam God Elia in de woestijn voeden? Toen hij aan het eind van zijn krachten was. God komt met Zijn beloften, waarmee Hij ons wil bemoedigen en aanvuren tot de strijd, altijd op tijd! Hij weet 'hoe zwak wij zijn van krachten'.

Zo was het ook met de Joden die uit Babel weergekeerd waren naar Jeruzalem om hun stad te herbouwen. De aardigheid was er al gauw af. Innerlijk misten ze het doorzettingsvermogen. Van buiten af dreigde de vijand. Op dat kritieke moment zegt God tegen Zacharia: "Zo zegt de Here der heerscharen: in die dagen zullen tien mannen uit de volken van allerlei taal vastgrijpen, ja vastgrijpen de slip van een Judese man, en zeggen: wij willen met u gaan, want wij hebben gehoord dat God met u is." (Zach. 8:23)

Daar staat men toch van te kijken: de wereld komt tot de kerk om hulp. Dat is tegenwoordig wel anders. De kerk is weinig in tel en de wereld domineert op alle gebied. Zouden we deze tekst dan toch nog op onze tijd mogen toepassen? Een riskant bedrijf? Maar het staat er toch zo: in die dagen, d.w.z. de Messiaanse tijd. Dat geldt dus ook voor 1966. Och, wanneer wij God's beloften algebraïsch willen oplossen dan blijft er weinig van over. Het eist ons **geloof**. Wanneer wij door de camouflage van de wereld heenkijken zien we trouwens heel wat nood. De nood die in de tekst is weergegeven als 'de slip van de Judese man vasthouden'. Het is een uiting van in nood zijn. In hun nood is het echter tot hen doorgedrongen: God is er. Hij manifesteert Zich in het leven van de ballingen van Juda. **Zelfs** in het leven van **ballingen**. Lui die er eigenlijk maar ellendig aan toe zijn, maar die toch in hun armoede iets van hun rijkdom in God laten afstralen. De rijkdom van het Christendom zit dus niet voornamelijk aan de buitenkant. Dure kerkgebouwen zijn niet beslist noodzakelijk om indruk op de wereld te maken. Ze behoeven niet zondig te zijn, maar de glorie van de kerk hangt er niet van af. In het aantal leden zit het evenmin. Het zit in de **innerlijke kracht** van ons leven. Zelfs in het concentratiekamp is **deze** kracht onder allesbehalve gunstige omstandigheden naar buiten gekomen.

Tegenover de death of God theologen b.v. moeten we dan ook niet onze **uiterlijke** 'krachten' ten toon gaan spreiden, maar de **innerlijke** die wij putten uit de bevrijdingsboodschap van Pasen en de overwinningsbelofte van Pinksteren. Zo gaan we de wereld weer in. Met God, die op Pinksteren tot ons zegt: bel bij de wereld aan. En wanneer wij Zijn opdracht uitvoeren zullen we meermalen bij verrassing merken dat **Hij** het is, Die open doet (Ik geef u een geopende deur).

P.T.

De crises in het Roergebied en de E.G.K.S.

door Kurt Schmücker,
Minister van Economische Zaken
van de bondsrepubliek.

In de landen van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal worden thans ongeveer 10 miljoen eenheden steenkool te veel geproduceerd, waarvan niet minder dan negen miljoen in de bondsrepubliek. Het vraagstuk van de Duitse steenkolenwinning is derhalve een Europese aangelegenheid. De minister van economische zaken van de bondsrepubliek heeft over deze zaak de volgende verklaring afgelegd. Een artikel waarin de opvatting van de regering van de deelstaat Noordrijn-Westfalen is vervat, volgt binnenkort.

●

(DK) Bonn — De steenkolenvoorraden in het Rijn- en Roergebied nemen aanzienlijk sneller toe dan de vraag naar steenkool. Mijnen vechten om hun bestaan. Meer dan 300.000 mijnwerkers vragen zich niet zonder zorg af hoe de ontwikkeling van hun werkgelegenheid zal zijn. Gemeenten, waarvan een groot deel van de bevolking in de mijnen werkt, zien de toekomst niet zonder angst tegemoet. Immers, wat gaat er gebeuren wanneer een groot deel van hun burgers elders een nieuwe werkkring moet gaan zoeken? Er staat dus meer dan de afzet van steenkool alleen op het spel. De Duitse openbare mening is verontrust. Er is sprake van, dat de regering van de deelstaat Noordrijn-Westfalen en gemeenten met een grote mijnwerkersbevolking protestacties willen gaan organiseren. Er wordt zelfs van sitdownstakingen gesproken. De bevolking verwacht, dat thans de verdragen over de Euromarkt en de Kolen- en Staalgemeenschap zullen bewijzen wat zij waard zijn. Men verwacht, dat de Gemeenschappen met een oplossing voor deze zaak komen. Het moet immers mogelijk zijn, dat voor de steenkool een soortgelijke oplossing wordt gevonden als voor andere produkten waarvoor in Brussel een bepaalde gemeenschappelijke regeling werd besloten.

Van Duitse kant zijn tot dusver alle beslissingen uitgesteld, omdat aan een Europese oplossing de voorkeur wordt gegeven. In de debatten over de Duitse energievoorziening, waaraan de particuliere consumenten even intensief deelnemen als de volksvertegenwoordigingen, gaat men uit van de opvatting, dat de Duitse mijnindustrie in het verleden haar nut voor alle landen van de gemeenschap heeft bewezen. Nu de Duitse mijnindustrie om haar bestaan moet vechten, mag men de industrie en de bondsregering niet alleen opschepen met de lasten en de verantwoordelijkheid. Thans dient men zich te herinneren, welke verplichtingen de bondsrepubliek in diverse sectoren bereid was te aanvaarden opdat de gemeenschappelijke markt kon gaan funktioneren. In sommige beschouwingen werd op polemische wijze beweerd, dat het er op lijkt alsof de betekenis van de gemeenschappelijke markt voor Duitsland alleen bestaat in de verplichting om kolen in voorraad te houden voor het geval, dat op zekere dag in de gemeenschap kolengebrek zou ontstaan. Dat dergelijke verwijten onrechtvaardig zijn is tijdens de jongste vergadering van de raad van ministers van de E.G.K.S. gebleken. Toch dient de reaktie van de openbare mening nauwkeurig in het oog te worden gehouden. Onjuiste ontwikkelingen kunnen tot ernstige politieke konsekwenties leiden, die de openbare orde en de verhoudingen in de gemeenschap kunnen verstoren. Politieke moeilijkheden in landen met mijnindustrie betekenen een gevaar voor het bestaan van de gehele gemeenschappelijke kolenmarkt. Derhalve mag bij geen lid van de gemeenschap het egoistische eigenbelang prevaleren. Iedere versplintering van krachten kan noodlottige gevolgen hebben voor alle lidstaten van de gemeenschap. De bondsregering blijft trouw aan het E.G.K.S.-verdrag. Zij heeft thans echter de steun van de overige lidstaten nodig. In dit verband is de beoogde markanalyse over de toestand van de kolenvoorziening in de gemeenschap van groot belang. Aan de hand daarvan kunnen beslissende initiatieven worden genomen om tot een oplossing van de kolenvoorziening in Europa te komen.

Deutsche Korrespondenz.

Van andere drukpersen

Kerk in nood

Onder deze of een dergelijke titel heb ik vroeger eens wat mededelingen doorgegeven over de situatie van de kerk in de Sovjet-Unie. Dezelfde titel is ook goed bruikbaar voor een kort relaas over de kerk in een heel ander land: *Zweden*. Ik maak daarvoor voornamelijk gebruik van gegevens, die ik aantrof in een artikel van Erhard Lange in het jongste nummer (1 maart) van de *Reformierte Kirchenzeitung*. Lange schreef zijn bijdrage na een bezoek aan Zweden en zich daar naar verschillende kanten te hebben georiënteerd. Het kennisnemen van de kerkelijke situatie elders lijkt mij niet alleen gewenst uit het oogpunt van de gemeenschap der heiligen, die immers wereldwijd is; er gaat meestal ook een "boodschap" van uit.

Er zijn ongeveer 7 miljoen Zweden. Ongeveer 99% behoort tot de grote Zweedse Kerk. Daarnaast zijn er ongeveer 400.000 personen, aangesloten bij vrije kerken, ongeveer 30.000 rooms-katholieken en 12.500 Joden.

Op de buitenstaander moeten deze getallen een vreemde indruk maken. Want zo vraagt hij zich af: hoe kunnen er nu 400.000 leden van vrije kerken zijn, als 99% van een bevolking van 7 miljoen tot de "staatskerk" behoort? Maar in Zweden is dat mogelijk. Want men wordt geen lid van de Zweedse kerk krachtens doop, maar krachtens geboorte. En men blijft lid, zolang men niet officiëel te kennen geeft, dat men het niet langer zijn wil. Dit laatste is overigens pas mogelijk sedert de wet op de godsdienstvrijheid van 1951. Maar weinig Zweden hebben echter van de gelegenheid tot uittreding gebruik gemaakt (Lange zegt een half procent; anderen noemen een iets hoger percentage). En ook zij, die zich bij een vrije kerk aansluiten, blijven gewoonlijk formeel lid van de staatskerk.

Over de houding van de Zweden tegenover de staatskerk deelt Lange het volgende mee. Vraagt men de mensen naar hun mening over de kerk, dan antwoorden de meesten, dat deze voor hen niets meer betekent. Toch wordt 85% van de kinderen gedoopt, 90% van de huwelijken kerkelijk gesloten en 95% van de overledenen kerkelijk begraven. Maar aan het eigenlijke kerkelijke leven neemt slechts ongeveer 3% van de bevolking deel!

Met het oog op deze cijfers zegt Lange: de kerk vervult dus de rol van *ceremoniemeester*. En dat ze het daarmee nog zo druk heeft, komt dan vooral nog, doordat ze naar oude traditie de registers van de burgerlijke stand verzorgt.

Het predikantentekort is groot, het aantal studenten in de theologie aan de universiteiten van Uppsala en Lund steeds dalende.

Wat betreft de heersende mentaliteit gaf een vooraanstaand leider van de Zweedse televisie tegenover Lange te kennen, dat die getypeerd wordt door relativisme en pragmatisme. Alles is relatief. Vaste waarden zijn er niet; elke waardenleer is een overblijfsel uit een voorbije tijd. De communicatiemiddelen injecteren de bevolking geregeld met zulke ideeën. De genoemde t.v.-leider had daartegen allerminst bezwaar. Als een bijzondere taak van de Zweedse t.v. zag hij, het gezin "wat losser te maken": de jongelui moeten het weekend met elkaar doorbrengen en niet thuis in het gezin.

Het beeld, dat ons hier van de Zweedse kerk getekend wordt is wel uitermate droevig. Onwillekeurig vraagt men zich verontrust af: zijn hier geen tegenkrachten? Lange deelt ons daarover niets mee. Maar raadplegen wij een bekend boek als dat van Peter Meinhold over "Oekumenische Kirchenkunde", dan worden wij toch ook weinig bemoedigd op dit punt. Er is daar sprake van nog altijd voortdurende invloed van de opwekkingsbeweging uit de vorige eeuw, maar men moet zich toch afvragen, of daarin voldoende responsie aan de tijdgeest gelegen is. Wij vernemen, behalve over een hoogkerkelijke beweging, ook iets over een jongkerkelijke, die zich ten doel gesteld heeft de relatie tussen kerk en volk te herstellen. Maar tegelijk wordt ons meegedeeld, dat het probleem van de Zweedse kerk op dit ogenblik ligt in de vervreemding van de arbeiders van het christendom onder invloed van Marxistische doctrines en in de secularisatie van de meer ontwikkelden. De laatsten hebben de boodschappen, die de bisschoppenconferentie deed uitgaan fel bestreden en nemen een beslist antichristelijk standpunt in. Het doet bij dit alles wat vreemd aan, dat Meinhold toch spreekt over het "rege" (opgewekte) leven in de Zweedse kerk; die opgewektheid blijkt dan in het streven om tot een nieuwe bijbelvertaling en een nieuw gezangboek te komen.

Ik keer nog even terug naar het artikel in de *Reformierte Kirchenzeitung*. Het slot daarvan heeft iets ontstellends. Het verhaalt van hét probleem, waarover men zich momenteel in de Zweedse kerk het drukst maakt: de vrouwelijke predikant. Weer krijgt men de indruk van de vergaande bemoeienis van de staat met de kerk. Eerst legde de regering de synode het voorstel voor de vrouw tot het predikambt toe te laten. De synode wees dat voorstel af, na heftige discussies over de bekende woorden in 1 Cor. 14: dat de vrouw in de gemeente zwijge. De regering legde zich daarbij niet neer, bracht de zaak voor de rijksdag, die besloot op het door de synode gedane verzoek om uitstel niet in te gaan. De regering riep een jaar later opnieuw een synode bijeen, (gewoonlijk vergadert de synode om de vijf jaar), oefende op haar samenstelling de nodige invloed uit en het voorstel werd aangenomen.

(Vervolg op pag. 6)

Bisschop Otto Dibelius

De 85-jarige bisschop van de zelfstandige kerk te Berlijn-Brandenburg, die zich zowel tijdens het Hitler-regiem als ten opzichte van de Oost-Duitse regering zo dapper heeft geweerd, heeft op 31 maart zijn ambt neergelegd. Als praeses van de Duitse Protestantse Kerk heeft hij zich al eerder onttrokken. Hoewel wij het in theologische opzicht niet in alles met hem eens mogen zijn, toch willen we een artikel wijden aan deze strijdvaardige bisschop, aan wiens werk wij niet stilzwijgend mogen voorbijgaan. Tegelijkertijd krijgen we iets te zien van de strijd en de problemen waarmee de duitse kerken in moeilijke tijden hadden en hebben te worstelen.

In 1880 werd Otto te Berlijn, waar zijn vader een baan bij de posterijen had, geboren. Aangezien de jonge Otto geen ambitie vertoonde om verder te studeren, was hij van plan zijn vader's voetstappen te volgen. De vooruitzichten voor een baantje bij de posterijen waren echter niet rooskleurig. Hij moest dus een andere richting kiezen. Het militair-zijn trok hem nogal aan, maar de financiën van zijn vader lieten een dergelijke opleiding niet toe. Een nogal droge professor in the theologie, die les gaf in de hogere klassen van de middelbare school, opende zijn ogen voor de behoefte aan predikanten. Otto was gauw besloten: hij zou theologie gaan studeren. Eén grootvader was predikant en de andere godsdienstonderwijzer geweest. Zijn ouders hadden hun kinderen opgebracht getrouw naar de kerk te gaan, bijbel te lezen en te bidden, ook al werd er nooit uitdrukkelijk over geestelijke zaken gesproken. Het was bij hen thuis vanzelfsprekend dat men God diende. De tijdgeest, zo vol van onzekerheid door de wetenschappelijke onderzoekingen en de critische houding wat de bijbel en de godsdienst betrof, was een vreemde in het gezin Dibelius.

Dit zou echter anders worden zodra de jonge Otto de universiteit binnenstapte. Daar werd hij met zijn neus op de problemen van staat, kerk en maatschappij gedrukt. Temeer daar in Duitsland de student het eerste jaar volkomen werd vrijgelaten in de keuze van de cursussen die werden geboden. Student Dibelius gebruikte deze vrijheid om op het wetenschappelijke veld eerst wat te grasduinen, alvorens zich bezig te houden met de theologische vakken. Dit heeft hem nooit gespeten, want in zijn latere leven kwam deze algemene ontwikkeling hem wel van pas.

Op de universiteit in Berlijn kwam hij ook in aanraking met de duitse studenten-organisatie, die in 1880 was opgericht om een dam op te werpen tegen de vernietigende invloeden van het marxisme en het Jodendom. (Het anti-semitisme bestond ook al ver voor Hitler's tijd.) Het was een patriottische beweging. Plezier maken was niet de hoofdzaak. Men werd geroepen om de Staat te dienen. Want de Staat was alles! De staat betekende immers **macht.** Dat is wat de verwarde wereld nodig had. Een sterke centrale macht die alles in toom hield. Al die sentimentele liberale en romantische ideeën waren contrabande. **Realisme**, was het politieke devies. Niemand anders dan Bismarck, de ijzeren kanselier, was dan ook hun held.

Maar Dibelius vroeg zich af of een dergelijk principe verenigbaar was met het christelijk geloof. Waartoe dient de macht van de staat? Tot het welzijn van de onderdanen. Maar wat verstaat men onder welzijn? Hoge lonen, een vrolijk leventje? Volgens Dibelius moest men toch naar hogere waarden zoeken. Kan een christen daarom wel meedoen aan deze politiek? Dibelius worstelde met deze problemen waar hij bijna heel zijn leven mee te doen zou krijgen. Want Dibelius zou in aanraking komen — vaak op een harthandige manier — met het probleem van de verhouding Staat en Kerk. Persoonlijk voelde hij wel voor een christelijke staat. Maar dit was een onmogelijkheid. Toch kon hij moeilijk inzien, dat, hoewel het de taak van de kerk vóór alles is om het evangelie te prediken, de kerk zich helemaal zou moeten terugtrekken van het leven van elke dag. "We leven in twee werelden," zo zegt hij, "die onafscheidelijk aan elkaar verbonden zijn. Beide werelden behoren aan God. En de christen behoort tot beide. Nooit moet hij zich in de ene storten en de andere buitensluiten. Ook moet hij niet ondergaan in de dingen van de wereld en zich afstompen voor de eeuwige dingen." Dit standpunt heeft Dibelius sindsdien ingenomen.

Dat Dibelius het geloof niet buiten het leven wilde plaatsen blijkt ook uit het feit dat hij voor een tijdlang artikelen schreef in een berlijnse krant, waarin hij de dagelijkse gebeurtenissen besprak vanuit een christelijk oogpunt, om zodoende een christelijke opinie te vormen. Men moet niet vergeten dat in Duitsland kerk en staat zo nauw met elkaar verbonden waren, dat dr. Dibelius later een boekje schreef waarin hij beweerde dat de kerk na drie eeuwen reformatie nog steeds geen kerk was, maar een departement van religieuze zaken van de staat. De critiek, die hierop van de kant der theologen werd geleverd, was niet mals. Het werd beschouwd als een aanval op het Duitse rijk, dat nadat het zolang uit elkaar gelegen had in verschillende staatjes, nu eindelijk als een grote reus in de wereld van zich kon laten horen. Zelfs het evangelie mocht geen critiek leveren tegen het almachtige Duitsland. Duitsland was voor velen hun religie. De Staat hun god. Daarom is het ook niet zo vreemd dat later vele 'Duitse christenen', zoals ze werden genoemd, in de opkomst van Hitler de voorzienige leiding van God zagen. Veel van het gewone volk was òf pietistisch òf aan het evangelie volkomen vervreemd. Tegen deze achtergronden moeten we de worsteling van Dibelius zien.

De Leraar

Een aspect van het predikantenambt is, volgens Dibelius, onderwijzen. Vooral de jeugd. De jongeren moeten volgens hem niet alleen belijdenis doen, confirmation zoals men dat in Duitsland noemt, maar ook weten wat men gelooft. Dr. Dibelius zag teveel jongeren die wel naar de belijdenis-catechisatie gingen om toch maar kerklid te worden, hoewel ze vooruit wel wisten dat ze nagenoeg nooit een voet in de kerk zouden zetten. Het kerkelijk onderwijs was echter verplicht en zodoende deden heel wat jongeren zelfs tegen de wil van hun ouders, belijdenis. Daarom legde de jonge Dibelius zich toe op het geven van ernstig onderricht aan de jongeren. Maar hij was een verstandig man, die heel goed begreep dat de liefde en het respekt voor de kerk niet bijster groot was. Daarom ging hij zelfs met zijn jongens voetballen, zonder aan het godsdienstonderricht te kort te doen. "Achter dit onderwijs," zo schrijft hij, "moet het hart staan". Dit is het wat hij juist tijdens zijn theologische studie bij de professoren had gemist.

Men leerde er van alles, maar met de **inhoud** van de bijbel werd men niet in aanraking gebracht. De predikant moet ook leraar zijn die zich inspant om de inhoud van de bijbel op een duidelijke manier aan zijn leerlingen uit te leggen. Want van grootdoenerij moet Dibelius niets hebben. "Een predikant moet niet tegen zichzelf zeggen 'dat hij geen predikant is geworden om de schoolmeester uit te hangen; dat hij alleen maar wil preken voor een grote schare toegewijde hoorders om allerlei religieuze vragen op briljante wijze te beantwoorden."

Met genoegen leidde hij altijd de bijbelklassen, zoals die in die tijd één keer per week in de dorpen werd gehouden. De klassen werden goed bezocht. Velen van hen kwamen weinig in de kerk, die voor sommigen ook wel wat te ver uit de buurt was, maar in de bijbelklassen kwamen ze geregeld. Zelfs toen hij nog maar pas in Berlijn was, waar het kerkelijke leven nogal slap was, kwamen de gemeenteleden hem vragen bijbelklassen te organiseren.

Vooral het catechiseren van de jeugd was hem tot een vreugde. Toen echter Hitler in 1933 aan het bewind kwam was de aardigheid er gauw af. De studenten wogen de woorden van de predikant om te zien of er ook iets bij was dat niet strookte met de 'leer' van het Nationaal Socialisme. Dit gebeurde meestal niet op eigen initiatief. Op het platteland was het meestal een onderwijzer en in de stad een leider van de Hitlerjeugd die er achter zat. Duizenden predikanten werden hierdoor gevangen gezet. Sommige catechisanten aarzelden het Oude Testament te openen, omdat het een Joods boek was. De kerkdiensten konden moeilijk worden bijgewoond, omdat de Hitlerjeugd op dezelfde tijd haar vergaderingen hield. Zo werd het steeds moeilijker om de jeugd bij het evangelie te houden. Maar Dibelius bleef van alles verzinnen om de jeugd vast te houden.

In Oost-Duitsland was het na de tweede wereldoorlog niet veel beter. Godsdienstonderwijs op de scholen was niet langer verplicht. Dat vond dr. Dibelius niet zo erg — veel leraren geloofden er zelf toch niet in — zolang de vrijheid werd geboden om de jongeren catechisatie te geven.

Maar waar moest die worden gehouden en waar zou men toegewijde onderwijzers vinden? Dr. Dibelius kreeg het voor elkaar dat het onderwijs in de schoolgebouwen mocht plaats hebben. Er werden nu speciale catechisatieleraren opgeleid om de vele jongeren in de leer der kerk te onderwijzen. Dit kon een predikant alleen onmogelijk doen. Maar de communistische hoofden der school lieten het er niet bij zitten. Zij boycotten het godsdienstonderwijs zoveel ze konden. Dit werd hen gemakkelijk gemaakt doordat zij aangesteld waren door het rijk om toezicht te houden op het onderwijs, zelfs al vergaderde men buiten het schoolgebouw.

De regering verbood vervolgens alle organisaties die niet onder de controle van de regering stonden. Dit gold in het bijzonder het kerkelijke jeugdwerk. Daarom werden er jeugd-gemeenten georganiseerd om zodoende de jeugd het evangelie te brengen. De Russen woedend. Ze zeiden dat men op dergelijke vergaderingen de bijbel op tafel had liggen, maar onder de tafel instructies verborgen hield om het communistische bewind omver te werpen. Nu werd de organisatie 'De Vrije Duitse Jeugd' opgericht, waar men 'vrijwillig' lid van kon zijn. Het werd de kerkelijke jeugd steeds moeilijker gemaakt. Zodra de communisten vernamen dat er een vergadering zou worden gehouden van de 'Jonge Gemeente' werden alle beschikbare auto's die nodig waren om de jeugd naar de plaats van de vergadering te brengen, geïnspecteerd. Jongeren werden op school op het matje geroepen en in een groot lokaal gevraagd of ze de vergaderingen van de kerk bezochten en wilden erkennen dat deze staatsgevaarlijk waren. De jeugd hield zich dapper, maar de ouders werden bang hun baan te zullen verliezen. Onder al deze omstandigheden deed dr. Dibelius van alles om het kerkelijke leven op gang te houden. De Russen zagen in hem dan ook een groot gevaar. In 1953 werd het hem verboden Oost-Duitsland te betreden en sinds 1961 mag hij Oost-Berlijn niet meer bezoeken. Hij zag terecht in het communisme een leer die vierkant tegenover het evangelie stond.

Herder

Zo dachten ze er niet allemaal over.

Dr. Dibelius was, zoals hij zelf zegt, in hart en ziel herder. Dat blijkt ook meer dan eens uit zijn werk. In Gruben woonde een jongen die gedeeltelijk was verlamd. De onderwijzer had weinig aandacht aan de jongen besteed en de moeder maakte zich zorgen over de toekomst van haar zoon. Spontaan nam de jonge pastor de jongen voor een jaar in huis en leerde hem leesbaar te schrijven zodat hij zich later in het leven zou kunnen redden. Tijdens de eerste wereldoorlog was er veel werk aan de winkel. Dr. Dibelius zag toe dat de oost-pruisische vluchtelingen werden geholpen. Toen de arbeidersvrouwen van de soldaten het moeilijk hadden, richtte hij een kamer in waar men voor deze vrouwen ging breien. De 'huizenpakhuizen' waarin deze vrouwen woonden, waren zonder gas en electriciteit. Langzamerhand raakte de petroleum op en kaarsen waren ook niet meer voorradig. Geen nood. Dr. Dibelius trok er op uit en kwam met twaalf vaten petroleum thuis.

Ook in Berlijn ontplooide hij zijn talenten. Eerst leek het erop of hij niet veel te doen zou krijgen. De kerken waren half bezet en de belijdeniscatechisaties waren klein. Hij trok er echter op uit. Zodra hij over de adressen van de soldaten van zijn wijk beschikte, schreef hij hen een brief. Wanneer hij antwoord terugkreeg, bracht hij een bezoek aan hun gezin. Dat was overigens niet de gewoonte in Berlijn. De gemeenteleden moesten naar de dominee komen en niet omgekeerd. Getrouw bracht hij de gezinnen van de belijdeniscatechicanten een bezoek, zelfs al waren er 200!

Hen die zich als lid wilden aangeven werden eerst goed aan de tand gevoeld, aangezien hij uit ervaring wist hoevelen van hen om bijredenen lid wilden worden. Dit gebeurde vooral veel met de Joden, die hij alleen wilde dopen indien ze inderdaad christen wilden worden. Dan doopte hij hen zelfs gedurende het Nazie regiem.

In een stad als Berlijn zag hij veel huwelijksleed. Eerst stond hij nogal welwillend tegenover een scheiding, maar later leerde hij inzien dat een echtscheiding alleen in hoogste uitzonderingen zou worden toegestaan. Hij werd natuurlijk voor ouderwets uitgemaakt, maar van de betroffenen kreeg hij later meermalen bericht, waarin zij hem bedankten door op het kritieke moment zo voet bij stuk te hebben gehouden.

Een predikant, zo oordeelt Dibelius, moet niet alleen een man zijn van het woord, maar ook van de **daad.**

Organisator

Voor hem was een goede organisatie nodig voor de opbouw van de gemeente. Aangezien de kerk in Duitsland te veel onder de Staat stond en het gevaar groot was dat men door de staat onder de voet zou worden gelopen, was een krachtige top wel nodig om de staat op een afstand te houden. Maar van bureaucratie moest dr. Dibelius niets hebben. "Een christelijke gemeente behoeft niet te worden gedirigeerd, maar worden doordrongen van de kracht van het geloof en de liefde." Hij was een voorstander van centralisatie, in zoverre dit nodig was, maar waarschuwde er voor dat te veel centralisatie de verantwoordelijkheid van de kerkleden ondermijnt.

Zowel als diecteur-generaal (de Duitsers houden van indrukwekkende titels) als bisschop wilde hij gezag uitoefenen met het doel de gemeenten te dienen. Als directeur-generaal moest hij toezicht houden op al de predikanten in zijn gebied. Van Pasen tot Pinksteren was het gewoonte de gemeenten met zijn eigen auto, iets wat toen ongehoord was, bij langs te gaan. Zo vaak had men in de gemeenten de ‚baas' nog nooit gezien. Het gebied dat tot zijn arbeidsterrein behoorde lag rondom Belijn met de twee steden Potsdam en Brandenburg. Het merendeel van zijn mensen waren boeren en boerenabeiders. Hier lag meteen een probleem. De grootgrondbezitters waren de beheerders en verwachtten dat de kerk naar hun pijpen zou dansen. Dat hield in dat hij de Nationale Duitse Partij zou steunen. Maar Dr. Dibelius dacht er niet aan om zich aan deze menselijke inzettingen te onderwerpen. Voor hem was het de taak om de gemeenten nieuw leven in te blazen, aangezien vele boerenarbeiders de kerk vaarwel hadden gezegd. Maar hoe? Hij hield in elke kerk een missieweek, waardoor op sommige plaatsen weer nieuw leven begon te ontkiemen. Hij organiseerde predikanten-conferenties. Er werden kerkdagen georganiseerd. Evangelisatiewerk onder de massa werd op touw gezet. Huizen voor bejaarden werden gesticht. Maar al dit werk werd afgebroken door het vewoestende Nazidom. Moedig bleef Dibelius op zijn post, zelfs toen hem alle activiteiten werden verboden. Veel kans tot organiseren was er toen niet, maar zodra de oorlog over was, zorgde hij er voor dat er kerkdiensten konden worden gehouden, nieuwe kerken met behulp van buitenlands geld konden worden gebouwd. Zolang de weg tussen Oost- en West-Duitsland nog open was wist hij de Oost-Duitsers te helpen op allerlei gebied. Tot op hoge leeftijd is hij op zijn post gebleven, getrouw aan Zijn Meester.

Vervuiling van de GROOTSTE MEREN TER WERELD

De oude Perzen hadden ontzag voor het water. Het was verboden om in de rivieren te spuwen of er vuil in te werpen. Vandaag aan de dag is een dergelijk gevoel voor de waarde van het water nauwelijks aantoonbaar. Allerwege neemt de vervuiling van de rivieren toe. Ook de enorme meren van Noord-Amerika die tot de grootste ter wereld behoren hebben ernstig te lijden onder de watervervuiling veroorzaakt door de menselijke samenleving. Vissen sterven aan vergiftiging, sommige fabrieken kunnen het water uit de meren niet meer gebruiken omdat het vitale delen van de machines in gevaar brengt wegens de chemische afvalstoffen in het water.

De oppervlakte van de Grote Meren op Europa geprojekteerd

Men kan zeggen dat de grote meren van Noord-Amerika "overbelast" zijn, voor direct is de situatie van het Eriemeer en het Ontariomeer zeer bezwaarlijk. In oktober 1964 hebben de regeringen van de Ver. Staten en Canada een studiecommissie in het leven geroepen om het probleem te bestuderen. Thans is het rapport openbaar gemaakt. In deze studie wordt aangedrongen op een snel toezicht op de vrije lozing van afvalwater door de industrie, vooral de chemische industrie. Voorts wenst men in snel tempo de bouw van zuiveringsinstallaties etc. Ten derde wenst men de verschillende bouwplannen en projekten langs de grote rivieren meer op elkaar af te stemmen wat betreft de watervervuilingsbestrijding. Voorts wordt voorgesteld om te komen tot regelmatig kontakt tussen Canada en de Verenigde Staten over de situatie in en rond het water, alsmede een gezamenlijke opleiding van specialisten. Er moet een offensief komen om — zoals het rapport zegt — het water weer terug te krijgen tot een acceptabele kwaliteit. Zo niet, dan zullen de grootste meren van de wereld langzaam maar zeker verloren gaan voor de menselijke samenleving.

Stervensangst

U weet misschien, dat er heel veel mensen zijn, die, zonder dat zij ziek zijn, grote angst voor de dood hebben; sommigen zelfs zo erg, dat ze uit angst voor dit onontloopbare zichzelf voortijdig van het leven beroven. Deze laatste mensen zijn natuurlijk niet helemaal normaal, maar min of meer geesteszieк. Gezonde mensen denken heel weinig aan het feit dat ze eens moeten sterven.

Door verschillende plotselinge sterfgevallen in onze naaste omgeving en door eigen ziekte en oorlog hebben we, ondanks dat we nog niet zo oud zijn, veel over "sterven" nagedacht. Zo hadden we als jongeman een levenslustige vriend die voor gymnastiekleraar studeerde. We hebben samen heel veel aan sport gedaan en verscheidene medailles gewonnen. We woonden toen in Apeldoorn.

Toen hij 22 jaar was slaagde hij voor z'n examen en kreeg direct een betrekking aan de Chr. H.B.S. te Zwolle. Na een maand gewerkt te hebben ging hij met z'n eerste verdiende geld op de fiets van Zwolle naar Apeldoorn. Onderweg botsten twee vrachtwagens tegen elkander terwijl hij per fiets passeerde. Hij kwam tussen een der wagens en een boom en bleef liggen. Aan een man die achter hem reed vroeg hij of hij tegen z'n meisje wilde zeggen dat hij naar de Hemel ging en of zij de Here Jezus wilde blijven dienen. De man zei: "zo erg is 't niet". "Jawel," zei hij, "zo erg is 't wel, maar voor mij is 't niet erg, want ik ga naar de Hemel." Dezelfde avond is hij nog overleden in het ziekenhuis. Z'n broer en ouders moesten aan z'n sterfbed verschillende psalmen zingen.

Dit was een sterke, gezonde, vrolijke jongeman die plotseling opgeroepen werd en direct blijmoedig heen ging. Dit sterven heeft een diepe indruk gemaakt op al zijn vrienden en geestelijk misschien meer goed gedaan dan wanneer hij was blijven leven. We zullen het nooit vergeten.

We hadden een Tante die jong ziek werd, ernstig ziek, zodat er geen hoop op beterschap meer was. Op zekere dag ging ze plotseling rechtop in haar bed zitten en zei: "Wat is Hij mooi" . . . viel achterover en was gestorven.

Toen we zelf ernstig ziek waren en we dachten dat er veel kans op sterven was, kwamen verschillende dominees ons in het Rotterdamse Eudokia opzoeken. Op zekere dag bezocht ons ook wijlen Ds. F. C. Meyster, dat was steeds een opgewekte gebeurtenis. Hij maakte veel grapjes en vertelde verhalen. Blijkbaar dacht hij, dat hij geen geestelijk gesprek met mij over sterven behoefde te voeren. Maar vol wijsheid vertelde hij een verhaal dat ik nooit zal vergeten en misschien beter was voor zieken dan veel dikke woorden. Hij vertelde mij, dat hij een ouderling had gehad die ook ernstig ziek was geworden en tegen hem gezegd had niet bereid te zijn om te sterven. Ds. Meyster had hem toen gevraagd: Wanneer één van uw zoons op reis gaat, wanneer geeft U hem dan z'n reisgeld?" "Voordat hij vertrekt," antwoordde de ouderling. "Juist, zei Ds. Meyster, maar NIET EERDER . . . ." Toen hij de ouderling enkele weken later bezocht, was het eerste dat de ouderling zei: "Dominee, ik heb m'n reisgeld gekregen".

We weten niet of het theologisch juist is, maar persoonlijk geloven wij, dat wanneer we sterven, we *direct* de Here Jezus tegemoet gaan in de lucht. Zoals de Here Jezus tegen de moordenaar aan het kruis zei: "HEDEN zult gij met mij in het paradijs zijn".

Wanneer we sterven zijn we *uit* de tijd waar minuten en uren, dagen en weken zijn, we zijn in de eeuwigheid en ontmoeten onze Heiland.

Paulus zei immers, de doden zullen U voorgaan?

Zijt dus niet bezorgd voor deze dag, denk er ook niet teveel aan. De Here wil dat we van *dit* leven genieten. Maar wanneer U er eens aan denkt, wees er dan zeker van dat het juist de dood is die de Here voor ons heeft overwonnen en dat we er zeker van kunnen zijn dat hij dan *heel* dicht bij ons is.

Jan Drent

WILDE DIEREN OP CENTENNIAL MUNTEN

Een rennende haas, een huilende wolf, een boskat, een Canadese gans, een duif en een zwemmende makreel zijn de vertegenwoordigers van het Canadese dierenleven, die u zult kunnen aantreffen op de speciale munten die uitgegeven zullen worden ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan van Canada. De internationaal bekende tekenaar Aler Colville uit Sackville in New Brunswick heeft voor deze ontwerpen een beloning van $9.000 ontvngen. Hij heeft deze onderwerpen gekozen, omdat ze naar zijn mening behoren bij de traditie van Canada.

(Telegram Photo)

Te dure schoolgebouwen

In Canada begint men zich af te vragen of het bepaald noodzakelijk is zulke dure school-'paleizen' te bouwen. Voor vele steden is het een enorme som op de rekening. In Groot-Toronto verwacht men dat voor de komende vijf jaar $50 miljoen per jaar nodig zal zijn voor het bouwen van scholen. In geheel Canada loopt dit bedrag tot meer dan $600 miljoen per jaar. Een professor aan de universiteit in Alberta is ervan overtuigd dat voor de helft van het geld dat nu wordt gebruikt goede scholen kunnen worden gebouwd. Van regeringswege heeft men reeds een commissie naar Rusland gezonden om uit te vinden hoe Rusland het klaarspeelt om zulke goedkope scholen te bouwen. De Russen bouwen namelijk één type scholen van meestal vijf en zes verdiepingen, die voor een groot deel op de fabriek pasklaar worden gemaakt. De delegatie achtte het echter niet wenselijk om de Russische methode te volgen, aangezien men er weinig voor voelt allemaal gelijke schoolgebouwen in Canada neer te zetten, die teveel overeenkomst vertonen met blokkendozen. Dit neemt niet weg dat men het onderzoek om goedkopere scholen te gaan bouwen voortzet.

Men heeft voorgesteld zoveel mogelijk hetzelfde bouwmateriaal te gebruiken om door de massaliteit de onkosten te drukken. Het is ook voordeliger schoollokalen te bouwen met opvouwbare muren zodat men de lokalen tot verschillende grootte kan maken. Een groot centrum waarin de gecombineerde klassen bepaalde lessen kunnen volgen wordt een economische oplossing geacht. Men is tevens van plan kleine eenheden te fabriceren die, in geval van een plotselinge en tijdelijke aanwas van leerlingen, gemakkelijk aan het bestaande schoolgebouw kunnen worden toegevoegd.

Dr. Peter Bargen van Edmonton meent dat aircondition de onkosten zou verminderen, aangezien men dan in staat is het gehele jaar school te houden en de schooluren te verlengen. Vooral in Californië is men druk bezig genoemde plannen in praktijk te brengen. Het is daar dus niet allemaal luilekkerland!

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(31)

Inderdaad staat er aan de andere kant van de kamer een strijkplank, een jongensblouse met de mouwen uitgestrekt er bovenop.

Zou hij over haar kind beginnen? Als aanloop om tot de zaak zelf te komen?

Het is of ze zijn gedachten voelt. Ze voorkomt hem.

"Ja, die blouse is van mijn zoon. Hij is negen jaar en ik ben vijf en twintig. Maar ik weet van Johan dat hij u mijn geschiedenis heeft verteld. Veel moois is het niet. En ik begrijp heel goed dat vaders zich verplicht voelen hun zoons verre te houden van zo iemand als ik. Ik heb zelf een zoon. Ik denk niet dat ik het later heel veel anders zou aanvoelen.

Maakt u zich maar niet ongerust, mijnheer Wierda, ik weet wat me te doen staat, ook zonder dat u het mij zegt. Niet, dat ik me ergens voor behoef te schamen. Ik verdien op een eerlijke manier mijn brood, ik probeer zo goed mogelijk voor de jongen en mijzelf te zorgen, daarom werk ik als andere mensen rusten, dan mist hij mij het minst.

Wat uw zoon betreft, hij is een lieve jongen, maar ik ben te oud voor hem. Ik heb al een leven achter de rug. En hij moet nog beginnen. Daarom ga ik weg. Deze maand loopt mijn contract hier af. En ik heb al een nieuw contract getekend, voor Tanger. Dat is een heel eind weg, mijnheer Wierda.

Nee, zegt u als 't u blieft niets, zegt u vooral niet dat het u spijt, dat zou ik niet kunnen verdragen.

Johan weet niet dat ik weg ga. Wanneer ik over de grens ben zal ik het hem laten weten. En verder . . . verder denk ik dat u nu wel rustig naar huis kunt gaan."

Ze zit aan de tafel. Ze houdt haar handen gevouwen. Je zou kunnen denken dat ze een gebed heeft opgezegd, een formuliergebed, dat ze van buiten kent en al vele malen in zichzelf heeft herhaald. Ze heeft er bij naar buiten gekeken met mistroostig gezicht en doffe ogen.

"Het is waar," denkt Simon, "deze vrouw heeft inderdaad geen illusies meer. Het zal haar daarom ook niet zo'n pijn doen."

Ze staat op. Ze laat duidelijk merken dat ze nu verwacht dat hij weg zal gaan. Wat hij weten wilde, weet hij nu. En meer dan dat, hij kan tevreden zijn.

Maar hij is niet tevreden. Hij heeft het gevoel of er een etiketje van de kerk waartoe hij behoort op zijn voorhoofd zit geplakt, maar van binnen is hij leeg.

Hij zou haar als christen nu toch iets mee moeten geven op haar verre weg, een houvast. Zij is nu zijn naaste geworden, maar hij weet niets te zeggen, niets wat warm uit hem opwelt.

O ja, genoeg woorden uit de Bijbel schieten hem te binnen, maar de letter zonder de geest is dood.

Deze vrouw zou hij nu eigenlijk bij Geesje moeten brengen. Geesje zou haar kunnen overtuigen . . . misschien.

Maar wij zijn allereerst mensen van conventies, van fatsoen; dan pas van geloof. En daarom . . .

Simon steekt zijn hand uit. Zij legt de hare er in. Haar gezicht verraadt niets.

"Ik weet uw naam niet eens," zegt hij.

"Rita Balder," antwoordt ze, "alleen maar Rita Balder."

Hij begrijpt het. Het is haar Bühne-naam. Ze wijst hem af.

"Mag ik u dan een goede reis wensen, Rita Balder, en een behouden aankomst?"

Gek! die hij is. Hij bedoelt er toch ook nog iets meer mee. Alsof zij dat begrijpen kan. Op deze manier is het hetzelfde als wanneer iemand in een restaurant stiekem bidt, gauw even, als niemand kijkt.

Bij de deur keert hij zich om.

Zij staat nu midden in de zon. Ze is klein. Nee, ze is groot, tóch groot. Het is of ze licht afstraalt.

Ineens staat ze vlak bij hem. Ze legt haar hand op zijn arm, ze kijkt naar hem op en nu ziet hij dit gezicht tot leven komen, het is of het plotseling van binnenuit doorgloeid wordt.

"Mijnheer Wierda, ik moet u wat zeggen. Johan heeft me verteld dat hij een lieve moeder heeft gehad, een echte lieve, fijne moeder. Maar die moeder maakte één fout. Toen zij stierf liet zij Johan met een geheim achter, dat veel te zwaar was voor een jongetje van zes jaar om het alleen te dragen. Want dat zijn moeder door brand twee vingers verloor, dat was zijn schuld. Hij had dat brandje gestookt. En zij redde hem met haar handen. Maar ze bezwoer Johan, u er nooit iets van te zeggen.

Ik begrijp dat u schrikt. Maar u komt hier wel overheen. Ik ben ook over zoveel heengekomen. En er ligt nog een berg voor me.

Ik vertel u dit alleen omdat ik vind dat ik het moet doen. Uw overleden vrouw heeft het u natuurlijk verzwegen opdat u het Johan nooit zou aanrekenen. Daarom mag u het hem nu ook niet aanrekenen. Maar u zult bepaalde dingen van hem beter begrijpen, nu u het weet.

Wanneer ik eenmaal weg ben, vertelt u Johan dan maar dat ik zijn geheim aan u heb verraden. Dat is voor alles beter. Het leven zal hem dan op den duur lichter vallen."

Ze spreekt niet meer. Ze kijkt weer uit het raam.

Dan, als een fluistering, een zucht: "Misschien heb ik dan toch nog iets voor hem mogen doen."

Ineens stampvoet ze.

"Gáát u nu! Gáát u nu toch!"

En Simon gaat. Hij durft niet meer om te kijken. Hij weet dat zijn aftocht armzalig is.

★

Het is Maart. Een schrale Maart met weinig regen, maar ook weinig zon.

Tineke moet voor school een verplicht opstel over de lente maken.

"Verbeeldt u, Tante, over déze lente. En het is helemaal geen lente."

Ze zit in de uitbouw, een blocnote op haar knieën.

"Heb je al een begin gemaakt?" vraagt Geesje.

"Ja, dat heb ik. En hóe! Luistert u maar."

> De lente heeft een moeilijke overwinning dit jaar. De radio stapelt koufront op koufront. Niet dat dat radio er iets aan doen kan, het is De Bilt. En eigenlijk is het De Bilt ook niet. Maar de natuur wil niet meewerken. De natuur doet niets, helemaal niets.

Tineke kijkt met een laatdunkend gezicht over haar prestatie naar Geesje.

Maar Geesje zegt bemoedigend: "Gewoon doorgaan, Tineke. Je bent nu immers over het moeilijkste heen?"

"Dat dacht u maar. De laatste loodjes wegen altijd het zwaarst."

Tineke tuurt weer op haar blocnote. Het nagenoeg nog onbeschreven papier grijnst haar aan. Hoe krijgt ze in vredesnaam zoveel onzin bij elkaar dat het een opstel wordt.

Dan doet iets haar omkijken. Het is Geesje. Geesje huilt.

Tineke ontstelt hevig. Het is voor de eerste maal dat ze dit ziet. Ze zou willen weglopen, Moeder roepen, maar ze durft zich nauwelijks bewegen.

Geesje schijnt zich niet te kunnen verweren.

De laatste loodjes. Woorden, door Tineke in argeloosheid gezegd. En het ineens weer op je af te zien komen, terwijl je toch dacht dat je reeds lang berustte. En dat het haar nu overvalt waar Tineke bij is. Dit is een groot verdriet.

Ze is zo moe geworden, Geesje, zo strijdensmoe. Want, hoe dicht ook bij de dood, het leven blijft trekken, zachtjes, zachtjes; een stem, een woord, een gebaar; een klank soms, of een wolk die voorbij vaart, of het wonder van een bloem. Ach, zoveel is er nog, zoveel . . .

"Tanteje, ik bedoelde het toch niet zo . . ."

Het is afschuwelijk, maar nog kan zij haar tranen niet bedwingen.

Tineke zakt op haar knieën en legt haar hoofd naast tante Geesje op het kussen. Ze weet niet anders te doen. En zo wacht ze tot het voorbij is.

"Tantetje!" zegt ze weer. Dit ene woord moet al haar liefde uitdrukken.

En dan voelt ze Geesje's hand op haar wang. En ze hoort Geesje's stem met zo'n innigheid, dat ze haar tanden in haar onderlip moet zetten.

"Lieveling! Lieveling!"

En enkele ogenblikken later:

"Blijf nog even zo liggen . . . nog even. Het doet me zo goed."

Van het opstel komt die middag niets. Gelukkig voor Tineke dat zij er nog even tijd mee heeft.

Ze beleven enkele van die uren, die met gouden letters in Geesje's levensboek staan opgetekend.

Deze middag stelt Tineke ook een vraag.

"Tante, die Sonja, waar Moeder het met Kerst over had, wie is dat eigenlijk? Is dat echt een slechte vrouw? En wat deed ze dan bij u?"

Geesje kijkt Tineke aan. Even schrikt ze. Niet van de vraag als zodanig. Maar dat ze Sonja vergeten kon. Dat ze haar zo totaal vergeten kon. En wat gejaagd zegt ze:

"Toe Tineke . . . als 't je blieft . . . schrijf wat op die blocnote van je . . . een klein briefje . . . uit mijn naam. Schrijf . . . dat het waar is . . . wat die dominee . . . zegt . . . dat God . . . verlorenen . . . zoekt . . . dat ik het . . . ondervonden heb."

"Moet ík dat schrijven, Tante?"

Tineke is er een beetje verlegen mee.

"Als 't je blieft, Tineke . . . ik kan . . . het niet meer doen . . . en ze moet het weten."

Tineke kijkt strak naar Geesje's gezicht.

"Wat kijk je angstig . . . Tineke."

"Nee, Tante, nee," haast Tineke zich te zeggen, "alleen, u praat zo vreemd, net of u haast niet kan praten."

Geesje trekt haar mond tot een glimlach. Ze heeft een inzinking, ze weet het, ze voelt het. Misschien . . . is dit het einde van de schijnbare verbetering.

"Een beetje . . . ademnood . . . Tineke . . . gaat . . . wel weer over . . . Schrijf nu . . . maar . . . wil je?"

Altijd heeft Tineke alles graag voor tante Geesje gedaan. Maar dit, een brief, het is bijna nog erger dan een opstel, en dan aan iemand die je helemaal niet kent.

"Kan Vader het niet doen?" wil ze nog vragen, maar ze wil ook niet laf zijn. Als het maar niet zo moeilijk was.

Ze pakt haar blocnote en haar pen. Maar dan zit ze er weer mee. Hoe heet die mevrouw eigenlijk van haar achternaam?

Toch durft ze niet meer te vragen. Het is weer niet goed met tante Geesje, dat ziet Tineke wel.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ..	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$5.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to God and great joy we announce the birth of our daughter

CAROLINE MAY

Born on May 15, a sister for:
James,
Nelly Joy &
Cynthia Pearl.

The happy parents are
Jean and John Van Hemert of Edson, Alberta.

With gratitude unto the Lord, who again entrusted a child to our care, we announce with gladness the arrival of our son

HAROLD JAMES

A three-month-old brother for Robert.

February 4, 1966 - May 18, 1966.

Mr. and Mrs.
Marinus De Bonte.

7 Wellesworth Drive,
Etobicoke, Ont.

Op 2 juni 1966 hopen wij D.V. met onze geliefde ouders en grootouders

BEREND VAN DYK
en
HENDRIKJE VAN DYK—JONKER

de dag te herdenken waarop zij voor 45 jaar in het huwelijk werden verbonden.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Bessel en Dina Van Dyk, Carrot Creek, Alta.
Reintje en Geerhard Olthuis, Edmonton, Alta.
Albert en Johanna Van Dyk, Niton Jct., Alta.
John en Paula Van Dyk, Niton Jct., Alta.
Hennie en Jack Schouten, Vancouver, B.C.
En 23 kleinkinderen.

9921 - 155 St.,
Edmonton, Alberta.

Zo de Here wil hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

KLAAS BROEKSTRA
en
FROUKJE BROEKSTRA—ROORDA

op 27 mei de dag te herdenken dat zij 30 jaar geleden in het huwelijk zijn verbonden.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Okje en Cor Donker (Lindsay).
Marten Broekstra (Montreal).
Arend Broekstra (Willowdale).
Rita Wijnstekers (Rexdale).
Shirley en Herman Veurtjes (Weston).
en kleinkinderen.

2911 Bayview Ave.,
105 B. Bayview Mews,
Willowdale, Ont.

So God will, our parents

CORNELIS VAN DIJK
NEELTJE VAN DIJK—DEN AREND

will celebrate their 35th wedding anniversary on May 27, 1966.

That He may be with them and save them for many years to come, is the wish of their grateful children.

St. Catharines, Ont.:
Gary & Audrey Van Dijk.
Galt, Ont.:
Lina & Tom Zijlstra.
Amsterdam, The Netherlands:
Arie Van Dijk & Nienke Wolters.
St. Catharines, Ont.:
Joke & Homer Bruinsma.
John Van Dijk & Audrey Langendoen.
Charles.
Georges.
and 6 grandchildren.

Pernis 1931 — 389 Vine St., St. Catharines 1966

1931 - May - 1966

With joy and thankfulness we wish to announce that on May 28 our dear parents

YMKE MERKUS
and
ELIZABETH MERKUS—FENNEMA

hope D.V. te commemorate with us their 35th wedding anniversary.

That the Lord may grant them many more happy years together, is the wish of their children and grandchildren.

Barrhead:
Albert and Betty Tiemstra.
Edmonton:
Dan and Hilda Berghout.
Grande Prairie:
Raymond and Eleanor Merkus.
14 grandchildren.

Neerlandia, Alberta.

Op 4 juni 1966 hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

WILLEM B. WAGENAAR
en
EBELTJE WAGENAAR—CUPERUS

de dag te herdenken waarop zij voor 35 jaar in het huwelijk werden verbonden.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen..

Brampton, Ont.:
Piet en Joan van Elburg.
Clarence en Marion Burghgraef.
Kenora, Ont.:
Chris en Christina Wagenaar.
Winnipeg, Man.:
Jim en Elsie Zeilstra.
Cromer, Man.:
Mac en Sally McDonald.
Kenora, Ont.:
Bob en Dianna Wagenaar.
Martha en Jo (verloofde).
Martin en Audrey (verloofde).
Andrew en Julia Wagenaar.
Clarence.
En kleinkinderen.

R.R. # 1, Kenora, Ont.

We thank the Lord, that we may celebrate on May 28, 1966, with our parents

DOMINICUS BRUYN
and
WILHELMINA BRUYN—DE REUS

the occasion of their 25th wedding anniversary.

"God is love. He that dwelleth in love dwelleth in God, and God in him." 1 John 4:16.

We pray that the all-loving God will give them many more years of happiness.

Love from their grateful children:
Dominicus Jr.
Eleanor.
George.
Reginald.
Ronald.

R.R. # 4, Brantford, Ont.

On May 27, 1966 we hope to celebrate with our beloved parents

WYBE ZEYL
and
AUKIEN BOUWINA ZEYL—AGEMA

the occasion of their 25th wedding anniversary.

We thank our God for all He has given us in them, and pray that He may spare them for each other and for us.

Toronto, Ont.:
Jack and Christel.
Don.
Sarnia, Ont.:
Jim.
Tom.
John.

645 Elizabeth Ave.,
Sarnia, Ont.

Langs deze weg danken wij allen hartelijk die hun belangstelling bij de herdenking van ons 40-jarig huwelijk hebben betoond.

Mr. & Mrs. B. Huizing.

Iron Springs, Alta. Box 186.
Mei 1966.

Adres gevraagd van

PIETER BOUMA,

geboren te Ferwerd, Friesland, Nederland. Geëmigreerd in 1927. Gewoond hebbende in Winnipeg en Edmonton. Gaarne inlichtingen aan Raymond Vanderwal, R.R. # 3, Cobden, Ont.

For sale:

300 COLD FRAMES

(Westlandse eenruiters), 32 x 59 inch. $2.00 each. Lorne Park Florists, 1409 Lorne Park Road, Port Credit, Ont. Phone 278-8410.

Wanted:

DRIVER SALESMAN

to begin immediately on established route. Straight salary and good fringe benefits. Must be over 21 years of age. Phone Stoney Creek 662-4975.

Van andere drukpersen

(Vervolg van pag. 3)

Op 10 april 1960 werden de eerste drie vrouwen tot predikant geordineerd. Het is deze zaak, waarover nog steeds grote verdeeldheid heerst.

Nu zal ik de laatste zijn om de kwestie van de vrouw in het ambt te bagatelliseren. Maar men schrikt toch, wanneer men in het artikel van Lange leest van een "Widerstandsbewegung" om déze zaak. Dat woord roept herinneringen op aan de Duitse kerkstrijd. Daar was het op zijn plaats; de kerk werd bedreigd in de grondslagen van haar bestaan en van haar boodschap. Maar hier? Nog eens, ik kleineer de kwestie niet, maar men zou zeggen: déze kerk, wier essentie én existentie niet minder bedreigd wordt, moest zich voor alles met andere dingen bezighouden. Misschien zijn er, kerkleden en leiders, die dat doen. Het is vurig te wensen, dat Lange's artikel op dit punt lacunes vertoont. Mijn commentaar zal ik maar niet veel langer maken. Wij zouden onszelf kunnen feliciteren met het feit, dat Nederland geen staatskerk kent (en in de Zweedse zin eigenlijk ook nooit gekend heeft) en ook daarmee, dat het "bij ons gelukkig nog lang niet zo erg" is. Wij moesten dat toch liever niet doen. Het is beter in te zien ,dat het Zweedse gevaar (relativisme, pragmatisme, nihilisme) een *algemeen* gevaar is voor de kerk, ook in Nederland en in de hele wereld. En dat, als er één probleem is, voor de Zweden, voor ons, voor heel de christenheid, het *dit* is: hoe déze bedreiging tegemoet te treden.

Daarnaast zijn er natuurlijk ook ander vraagstukken: bijbelvertaling, gezangboek, vrouw in het ambt, enz., stuk voor stuk belangrijk. Ik ben zelfs bereid te zeggen: belangrijk voor het verder existeren van de kerk in de wereld. Maar wij zouden de kerk in deze eeuw in gevaar brengen, als wij van ons standpunt in *dit* soort kwesties kerkelijke sjibbolets zouden willen maken en daaromheen verzetsbewegingen zouden gaan organiseren. Zijn wij (ik denk nu maar niet meer aan de Zweden) daaraan altijd ontkomen? En zullen wij er in de toekomst aan ontkomen. Het zal moeten. God geve het. Hij zij zijn kerk in de nood van deze eeuw genadig, in Zweden, hier en overal.

J. Plomp

Uit: Gereformeerd Weekblad

WETEN ZE WAT HEN WACHT?

Met enige bezorgdheid is wellicht in kringen van tillers van het bevolkingsvraagstuk kennis genomen van de tijding dat in Australië een comité is opgericht tot financiële steun aan spijt-emigranten. Hebben we daar nu al die drukte in het verleden voor ontketend? Komen er nu weer terug? Ach, het zal wel wat meevallen, sussen deskundigen. Er zijn er altijd die terugwillen. Maar na een paar jaar trekken ze weer weg. Nederland is hun te benauwd geworden. Het mag worden gehoopt. In 1950 waren we hier met tien miljoen mensen. Vurig begonnen we elkaar aan te moedigen om naar elders te vertrekken. Geen reisgeld? Geeft niet. Dat krijg je toe. Maar ga asjeblieft, ga! Het wordt hier veel te vol. En opgelucht stonden de achterblijvers de emigranten-schepen na te wuiven. Ziezo, die zouden de spoeling hier niet dunner kunnen maken. En we keerden ons tot de wuiver nevens ons: "zou u ook niet gaan?"

Boekje

We zijn nu met meer dan twaalf miljoen Nederlanders. En zouden er nu van de wegtrekkers willen terugkeren? Stel dat al die grote emigrantengezinnen overmand zullen worden door heimwee naar hun geboortegrond. We moeten er niet aan denken! Ik ben het eens met de uitlating van Chr. Emigratiedirecteur Froma: "Zij realiseren zich niet wat hen te wachten staat". Het wordt tijd dat we binnenkort alle emigranten van Nederlandse komaf eens een brochure nazenden waarin de verschrikkingen worden geschilderd van het wonen op dit plekje grond. Want met de herinneringen van emigranten aan Nederland zal het wel net zo gaan als met herinneringen aan de oorlogsjaren; de narigheden vergeet je liever. Laten we die eens breed uitmeten om geëmigreerde Nedelanders van terugkeer te weerhouden.

Dictatuur

Tot het samenstellen van een dergelijk geschrift zou de regering slechts zure auteurs moeten uitnodigen, mannen die er rotsvast van overtuigd zijn dat we in een politie-staat leven, een zuilen-dictatuur, een land waarin van enige vrijheid niet meer gesproken mag worden. Foto's van krotwoningen, waarin fatsoenlijke hardwerkende mensen worden samengepropt, van verveloze hoogbouw in Slotermeer, van door gehelmde politiemannen bewaakte opstandige boeren en van door andere agenten achtervolgde provo's kunnen voorts bijdragen aan de indruk dat in Nederland niet meer gesproken mag worden van een beschaafde samenleving. Vergaderingen waarin uitgebuite werknemers looneisen stellen, mogen op de foto-pagina's evenmin ontbreken als bijeenkomsten waarin uitgemergelde middenstanders hun wanhoop demonstreren.

Men vergete vooral niet het werkje te vullen met prenten van verkeerschaos. Ook berichten over de toeneming van het aantal zenuwzieken door woningnood, gehorige flats e.d. zullen het wellicht doen. Ach, op elk terrein is er wel iemand te vinden, die oprecht wil verklaren dat er een noodtoestand heerst en dat het zo echt niet langer gaat. Men verzamele de uitlatingen van dezen zorgvuldig. Het lijkt me dat op deze wijze een boekje samen te stellen is over Nederland, dat de vroegere emigrant van dankbaarheid zal vervullen dat hij tijdig is ontsnapt aan de hier thans heersende ramptoestand. "Zij realiseren zich niet wat hen te wachten staat," zei een emigratie-autoriteit. Dat is de juiste aanpak. Jaag ze de stuipen op het lijf. Vertel dat het volk in wanhoop zijn politieke lot tenslotte in handen heeft gelegd van een boer die over het vermogen beschikte om uiting te geven aan onlustgevoelens.

Kaartje

Geef ook op een kaartje aan waaruit blijkt hoe eenvoudig Nederland van de aardbol kan worden geveegd bij het uitbreken van een militair conflict in Europa. Beschrijf de stank, die opstijgt uit de vervuilende rivieren en stuur proefmonsters van Rotterdams drinkwater. Toon foto's van verkeersopstoppingen op zonnige zondagen bij de uitgangen der grote steden. Som op aan welke eisen men hier moet voldoen om verkoper van pakjes sigaretten te worden en druk aan aantal scheldstukken op de P.B.O. af. In alle extreme bladen kan men te kust en te keur uitlatingen vinden die de indruk vestigen, dat het hier voor een normaal mens niet uit te houden is.

Emigratie

Wel moeten regerings- en oppositiepartijen elkaar natuurlijk plechtig beloven dat zij elkaar nimmer met dit geschrift om de oren zullen slaan. Het is uitsluitend bedoeld voor emigranten en zij die neigingen daartoe mochten koesteren. Alle kankeraars in ons land, die in ingezonden stukkenrubrieken uiting aan hun gevoelens geven, zenden we het geschrift ook toe, vergezeld van enige zonnige folders van emigratielanden en informaties over de hulp die emigranten kunnen krijgen. Heus, er zijn meer wapens tegen overbevolking dan de pil. Maar of het helpen zal? Ik vrees dat dit geklaag niet overtuigend zal zijn. Heeft u ooit een kankeraar zelf zien vertrekken? Welnee, 't Bevalt dezulken hier best.

—Trouw.

---

375 Acre Dairy Farm

met melkcontract. Twee beste huizen, van alle gemakken voorzien. 3 barns, waarvan 2 met barncleaner, 100 stuks Holstein vee, stamboek. Alle moderne farm machinerieën, 3 tractors, selfpropelled combine, grote bulktank, enz.

Melkgeld meer dan $2100.— per maand. 18 mijl vanaf Hamilton. Vraagprijs $125,000, met $50,000 down of offer.

JACK BYLSMA
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

SUMMER HELP WANTED

on a mixed farm, no milking, Sundays off, good wages, south of Hamilton. Please reply Box 1881, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

PULPIT SUPPLY NEEDED

The Emmanuel Chr. Ref. Church of Calgary is in need of pulpit supply for the coming months. Ministers travelling through Alberta, please contact the Clerk, D. De Jong, 4912 - 30th Ave., S.W., Calgary, Alberta. Phone 242-4433.

Ter overname wegens ziekte

LANDSCAPING AND GARDEN CENTRE

in Canada's hoofdstad. Dicht bij Chr. Ref. Church. Prijs van huis en winkel $30,000 totaal. Genegen koper in te werken. Schrijf aan no. 1882, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Office Girl

The GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

has soon an opening for an office girl. We seek a girl with a pleasant personality, good knowledge of typing and English. Knowledge of Dutch is not essential.

Letters with full details to be sent to the office, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

TEACHERS WANTED

The Board of John Knox Christian School of Brampton is in need of

A QUALIFIED TEACHER

preferably male, in one of the intermediate grades.

Please send application, stating qualifications and references to the Secretary: G. W. Gerrits, 15 Tullamore Road, Brampton, Ont.

Due to retirement and expansion, the Canadian Christian School Society of Smithers and Telkwa, B.C., in the beautiful Bulkley Valley, is still in need of

ONE TEACHER

for grade 1.

Please send applications, stating qualifications, experience and references, to the Secretary, S. Jaarsma, Box 852, Smithers, B.C.

The Abbotsford Christian School, located in the heart of the beautiful Fraser Valley of British Columbia, still needs

ONE TEACHER

for its Junior High School.

Subject Areas: English, French.

Please, send applications or letters of inquiry to the principal Mr. John Kampman, Box 718, Abbotsford, B.C.

The Toronto District Christian High School requires a

PART-TIME TEACHER

for Music and/or Art.

Send applications to the principal, Miss A. G. J. Masselink, P.O. Box 527, Woodbridge, Ontario.

Calvin Christian School
HAMILTON, ONT.

has an opening for a

TEACHER FOR GRADE 8

Preferably with music specialization.

For more information and application form, write to the Principal, Mr. R. Klapwyk, 547 West 5th St., Hamilton, Ont.

The Holland Marsh Christian School will be in need of a

PRINCIPAL

for grades 7 and 8, and a

TEACHER

for grades 3 and 4, for September '66.

Please send application stating qualifications, experience, references, etc. to: R. Hovius, R.R. # 2, Newmarket, Ont. Tel. 895-9975.

BRANTFORD

The Brantford Christian School is still in need of

ONE TEACHER

for grade 3 and 4 (approximately 25 pupils) for the 1966-67 schoolyear. Please send application to the Principal, Mr. J. Kooistra, 406 Marlboro St., Brantford, Ont.

The Wallaceburg Christian School (4 rooms) will need a

PRINCIPAL
(Grades 7-8)

for the 1966-67 school term. Please send applications to: Mr. P. Langeveld, Secretary, 120 Oak St., Wallaceburg, Ont. Phone: 627-5094.

OTTAWA CHRISTIAN SCHOOL requires a

TEACHER

for grade one this Sept. Secretary Mr. S. Vandewint, 289A Zephyr Ave., Ottawa 14, Ont. Principal Mr. E. Geertsema, 624 Fuller S.E., Grand Rapids, Mich. 49506.

The Christian School in Fort William, Ont. is in need of a

PRINCIPAL

teaching the higher grades 7, 8 and a

TEACHER

for the intermediate grades, by Sept., 1966.

Please send your application with full information and reference to the Secr. T. Bakker, R.R. # 3, Fort William, Ont.

The John Calvin Christian School of the growing and industrious University City of Guelph, is inviting applications for

1 TEACHER

for the primary or intermediate grades.

Please send your application to Mr. T. Bootsma, Principal, 290 Water Street, Guelph, Ontario.

Our school is in need of

A TEACHER

qualified to teach

(a) the basic subjects in grade one;

(b) some subjects in the upper grades depending on the applicant's preference.

Please send letters of application to Mr. J. Postma, Principal, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ontario.

The Terrace Calvin Christian School Society in the rapidly expanding Skeena Valley of B.C. is in need of:

ONE PRINCIPAL
— grades 4-6,
ONE TEACHER
— grades 1-3

for our newly constructed school. For further information and applications please write to: Mr. E. Talstra, Box 317, Terrace, B.C.

The "AGASSIZ CHRISTIAN SCHOOL", Agassiz, B.C. needs

A TEACHING PRINCIPAL
and
A TEACHER
for grade 1 and 2.

Apply with full information and references to the Secr. J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz, B.C.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Barrhead-Westlock, Alta., S. Viss te Houston, B.C.

te Truro, N.S., R. Praamsma te Collingwood, Ont.

te Chatham (I), Ont., N. B. Knoppers te Montreal, Que.

Bedankt

voor Truro, N.S., E. Gritter te Orillia, Ont.

voor Brockville, Ont., J. Quartel te Hamilton (Immanuel), Ont.

Aangenomen

naar Ottawa East (Calvary), Ont., P. Mantel te Niagara Falls, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Hamilton, Ont., M. C. Tanis te Barendrecht, Ned.

CHURCH UNION

Discussions to come to church union are held at many places. The Brampton consistories of our church meet regularly with the consistory of the Canadian Reformed Church. We read in the bulletin of the Willowdale Chr. Ref. Church that the moderamina of our church and the Thorndale Canadian Reformed church have scheduled a meeting, and in the bulletin of the West End Church in Edmonton that our church has some contact with the Crestwood Presbyterian Church.

—Church and Nation.

AWARDS FOR CALVIN SEMINARY GRADUATES

At the close of the academic year of Calvin Theological Seminary, Grand Rapids, Michigan, president prof. dr. J. Kromminga announced that several students had been awarded special grants.

The following graduates received a special award.

Edward Blankespoor, grant from Fuller Theological Seminary, plus the J & E Scholarship awarded by Calvin Theological Seminary.

David Engelhard, grant at Brandeis University, plus sum for living expenses.

Gerald De Vries, Calvin Seminary Graduate Fellowship award for study toward the Th.M. degree at Calvin Seminary.

James De Jong, Centennial Missions Scholarship for study at the Free University in Amsterdam.

John Kerssies, Diamond Jubilee Scholarship for further study at the Free University in Amsterdam.

Carl J. Klompien, grant for study at Hebrew Union, Cincinnati, Ohio; also Fulbright Fellowship for study in the Netherlands, for travel, tuition, books, and maintenance.

Joseph Venema, accepted at Chicago University Divinity School with scholarship, full tuition; also accepted at Fuller Theological Seminary; also grant from the Grand Rapids Foundation.

Jan Van Veen, accepted for doctoral studies by the Free University of Amsterdam. Recipient of a grant from the Dutch government.

John Engbers, book award for faculty-student services in his capacity as praetor.

Galen Meyer, book award for excellence in oral reading of the Scriptures.

Our Kitchen Experiences in Bible Camp

It was approximately ten o'clock in the morning when the minister's wife and I arrived at the camp. The other kitchen staff and the teachers had left from the church at eight o'clock already. We found the whole place still in a big mess. There were boxes and food all over, and three cooks had started preparing a meal for lunch time. Jane, the head cook, was making soup. Tena and Hilda were buttering bread for sandwiches, and I was put to work too. In the meantime we had to put things in their places.

There was no time for an afternoon rest that first day, which was against our agreement, but we did not want to shirk our responsibilities. After lunch a large pile of dishes needed to be done. Then we went outside together under a shady tree to clean beans and peel a huge pan of potatoes for supper. Two turkeys needed to be prepared, and the tables had to be set. When, at half past five, the hungry group dropped in, we had everything ready.

After we had had our supper and after washing all the dishes again we could finally get some rest. We drank coffee with the teachers and Jane and I went off to bed.

At first that night, there was little chance for sleep. Jane jumped up all of a sudden saying, "I forgot to take the meat out of the freezer! I had better get it so it will be thawed out on time!" You see, ussually the meat was put in the oven right after breakfast, to make sure it would be done at supper time.

The second morning was a lot better already. Everything was a lot better already. Everything was more organized. Only, Jane seemed to have trouble with the gas stove again. The day before she had had trouble getting one of the burners going, just when she needed all of them. One of the knobs was missing. The minister had just walked in, and Jane asked him for a pair of pliers. There was not such a thing around of course, so the minister took the knob next to the missing one off, and said, "Let us try this one on it then." That was all there was to it. The burner worked.

Now, on Tuesday morning, Jane had a burner going and could not get it off. The knob would neither go forward or backward. The minister was called again. This time he found a little handle beside the knob and said, "Well, let's try that handle." Sure enough, that worked. "Oh yes, was Jane's reply, "I remember now that I started the burner with that little handle too."

For the rest of the day everything went smoothly. I don't remember the foods we prepared except that we gave the group a boiled egg in the morning. So many did not like the eggs that we decided not to give them any again. There was such a quantity of eggs donated, however, that they had to be used somehow. On Wednesday, then, Tena and Hilda baked pancakes, putting a large quantity of eggs in the dough.

Baking pancakes! What a job! The two girls each had an electric frying pan, and plugged them into the same outlet. Off went the safety switch! They had to think of another way. In the bedroom was another outlet. Hilda went there and sat right on the bed, baking away. It was surprising that she didn't fall asleep, because she really was a good sleeper.

The pancakes were very good. The children liked them, and so did we. There were some left over. These were used for a night snack along with a good amount of cookies.

Thursday morning the three of us slept in. Jane had left the bedroom so quietly that we did not wake up. Then, all of a sudden, there she came into the bedroom hollering, "Komen jullie eens uit bed? 't Is al zeven uur!" She scared us so much that we jumped up, put on our housecoats and ran into the kitchen, not even taking time to wash our sleepy eyes. But breakfast was ready on time, the children even getting scrambled eggs.

Tena and Hilda had to use the outlet in the kitchen for making toast. By that time we had found an outlet behind the little pulpit, so I put the frying pan on the pulpit and baked the eggs. While I was working there, the minister came and wanted to use the outlet for his shaver. We could do nothing better but send him to our bedroom to get shaved.

Usually when we had to call the minister for help, he could solve our problems, but this morning, when we could not get the milk out of the milk can, the minister tried it with the outcome that we just about drowned in the milk on the floor.

That day we had to have lunch ready half an hour earlier, because the camp wanted to go to Sand Hills. That gave us a peaceful afternoon, with better routine in our work. After supper, we had coffee as usual, but the minister, knowing there was bacon in the fridge, had a snack of bacon and eggs after ten o'clock. We had a good night's sleep, only, we were as cold as fish. We had the windows wide open, even on this frigid night. Friday morning we started out wearing heavy sweaters, and still we were shivering. By this time Jane found out that she had had so much trouble with the gas stove because most of the handles were up-side-down. Now she had it much easier, and could get all the burners to work at the same time. It was rather late to find this out. Better remember it for next year.

Our last night in camp! Everyone had to take part in the activities, including the cooks. We were called into "court", being accused of a crime that only two of us had committed. You may be sure these were not the older ladies! We had to stand trial for having put salt in the teachers' tea. Because we had done such a wonderful job in the kitchen, we were all set free.

Jane and I went to bed at the usual time, but Hilda and Tena went outside with the teachers, keeping us awake with their laughing and giggling. They sure had a lot of fun playing tricks on each other. Fred, one of the sports teachers had a difficult time getting into his pyjama. The button holes and the sleeves were all sewn up. When at midnight Tena and Hilda were ready to go to bed, they had to search their cots. One found her pyjama all stuck together with burrs,w hile the other had to shake the rice out of her sheets. Our last night in camp!

On Saturday morning everybody seemed to be in a rush. Breakfast had to be ready; everything had to be picked up; lunch had to be prepared early, since, as the minister told us, we had to leave by one-thirty. We had a great pan full of cooked cold potatoes, and decided to fry them for lunch. Here the trouble with the electricity started again. Tena had to jump up and down a chair at least ten times to turn the safety switch back on. Finally the potatoes were done, and boy, were they ever good.

After lunch the dishes had to be done again. On other days we always had a bunch of children helping us, but, since the minister forgot to appoint anyone they all disappeared. The cupboards still had to be straightened up. The fridge had to be checked. Quite an amount of food and groceries was left. We decided to buy it among the four of us and give the money to the Society. This all took time. The floors had to be swept and mopped, for which Hilda deserves much praise.

Finally we could leave. It had been a busy time, but I am sure that not one of us cooks regretted for one moment that we had come along to help.

Mrs. H. Marissen

LEZERS SCHRIJVEN

Mijnheer de redacteur,

Broeder Struik heeft een lange brief geschreven in Calvinist Contact en ik voel me wel geroepen er enkele regels tegenin te schrijven.

Volgens de wetten van Canada, waarvan ik een staatsburger ben, hebben wij vrijheid van godsdienst, spreken, en vereniging. Wat een gewoonte geworden is, is nog geen wet. Als ik dan om des gewetens wil geen lid kan worden van of financiële steun kan verlenen aan de United Steelworkers of America, en ze willen mij daartoe dwingen met onwettige middelen, dan beroep ik mij op de wetten van Canada.

Dat het een juk van goddeloze dienstbaarheid is, is bewezen in de afgelopen maanden. Of moet ik zeggen afgelopen jaar? En mag ik dan ook nog verwijzen naar Psalm 1?

Dirk Hoogendoorn

●

OTTAWA-ORANGEVILLE versus ORANGEVILLE-OTTAWA?

De **kern** kwestie, die op de achtergrond van het verschil tussen het schrijven van de C.J.L. **Van Orangeville naar Ottawa** en het schrijven van Mr. J. Struik **Van Ottawa naar Orangeville** opduikt zou men kortheidshalve met de twee volgende woorden kunnen aanduiden: wetten-**makers** en wetten-**makkers**. De term **wetten-maker** wil nadruk leggen op het feit, dat er (andere) wetten gemaakt moeten worden in Ottawa naar aanleiding van wat er zich heeft voorgedaan en nog steeds voordoet in Orangeville en elders. In onderscheid hiervan wil de tweede term **wetten-makker** het aksent leggen op het feit, dat men zich moet neerleggen bij de huidig geldende wetten en dat men zich niet moet en mag verzetten tegen de **status-quo** van de tegenwoordige wetgeving.

M.a.w. het verschil tussen wetten-makers en wetten-makkers is zo te typeren, dat in de grond van de zaak de eerste kultuur-historisch, normatief-vormend, reformatorisch handelend willen optreden zelfs en vooral in gerechtshoven en regeringszalen, terwijl de tweede minder aktief en meer passief als vriendelijke en goedwillende makkers zich toch uiteindelijk willen neerleggen bij de wettelijke gegevenheid.

Wanneer nu bewust of onbewust de zaken **zo** gesteld worden, wordt de verleiding van deze laatste al gauw heel groot, om de anderen, i.e. de wetten-makers, eigenlijk op een on-nodige manier, daar zij dat heus wel hebben, te wijzen op **"ons christelijk respect voor de Overheid in dit land"**. Het is nog zeer de vraag of ons respect voor de Overheid nog wel **christelijk** is wanneer men, nota bene NA een PROTEST!, **toch de** status-quo accepteert door naar ander werk uit te zien, waar deze problemen zich niet voordoen. Dit is inderdaad **nog** een mogelijkheid, maar een mogelijkheid, die steeds **kleiner** wordt, gegeven het motief van de huidige ontwikkelingsrichting in de massaal georganiseerde arbeiderswereld; en juist **hier** gaat het om in ons gevecht. Wij moeten allen voortdurend op onze hoede zijn, om het betalen van kontributie aan een bepaalde union niet pragmatisch te isoleren als een puur economische handeling, een kwestie van **alleen maar** een paar dollars, want hierdoor verliezen wij uit het oog al die andere belangrijke en onlosmakelijk ermee samenhangende aspekten, zoals bijv. het recht om te werken, de verhouding van (bepaalde) unions tot de N.D.P.-politiek, de aard van een kontrakt, de verhouding tussen Overheid en gerechtshoven, gerechtshoven en arbeidswetgeving, verwarring van een arbeidskontrakt met een civiele wet, enz.

Mr. J. Struik heeft gelijk in zijn artikel **Van Ottawa naar Orangeville** wanneer hij pleit voor (meer?) **"Christian common sense"**. Het hangt er maar van af wat men onder deze uitdrukking verstaat. Door deze uitdrukking **als zodanig** wordt de zaak niet opgelost, eerder vager en zelfs gevaarlijker, vooral wanneer het zo gebruikt wordt, dat het betekent een accepteren, alhoewel protesterend, van de status-quo. Als dit het motief en de richting is van deze uitdrukking, dan zijn wij op een zijpad en een eventueel doodlopende weg uitgekomen wat het christelijk getuigenis betreft met woord en daad, **ook** in de kultuur-historische, vormende en genormeerde dimensie van het maatschappelijke en burgerlijke leven.

Het is korrekt, zoals Mr. Struik schrijft, dat ORA et LABORA "eenvoudig betekent dat we **beiden** hebben te doen in een wereld zoals ze vandaag is." Maar het is pertinent on-juist wanneer dit **eenvoudig** geplaatst wordt **tegenover**, zoals Mr. Struik dat doet in de eerste alinea van zijn artikel, "Bid en werk in een ideale wereld met alleen slechts gelijkgerichte Godvrezende mensen." De Bijbel verbiedt het construeren van zulk een kontrast! Immers ORA et LABORA betekent, dat men IN deze wereld van vandaag bidt en werkt VOOR en MET HET OOG OP die "ideale wereld" van het getrouwe volk van de Heer en Zijn triomfantelijk rijk. En deze houding brengt nu die spanning, dynamiek en perspectief in ons zegevierend-worstelend christelijk leven van elke dag. Zo gauw wij deze twee van elkaar gaan scheiden en ze daarna kontrasterend tegenover elkaar gaan uitspelen, leven wij op een verkeerde manier IN deze wereld VOOR God's Rijk. Zo komen wij er niet toe, om als mee-levende, mee-opbouwende en mee-vormende christenen wetten (helpen) te maken en daadwerkelijk te reformeren en te reformuleren.

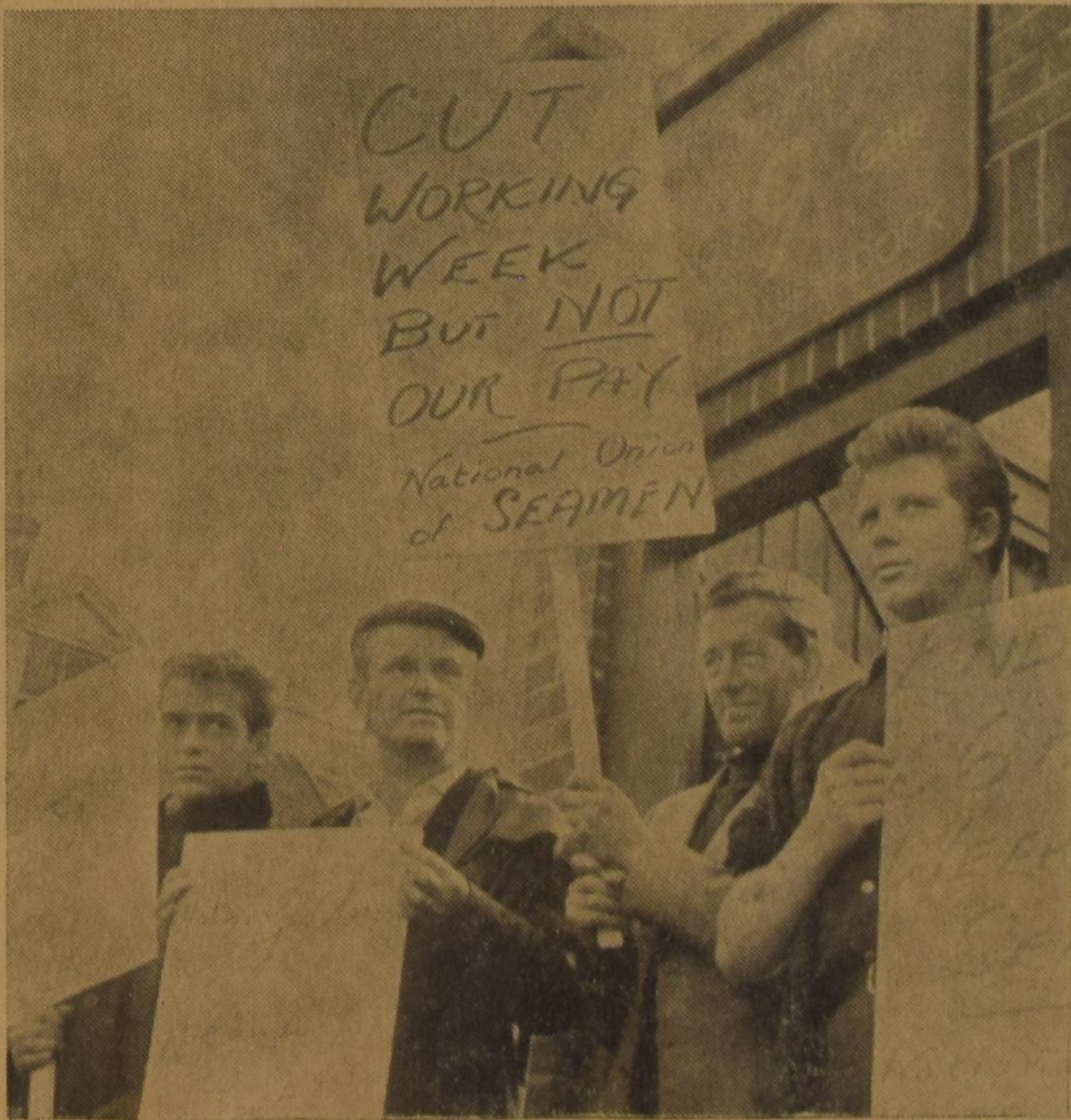
Protesteren is niet genoeg. Daar **begint** het pas! Een andere werkkring zoeken is geen oplossing maar (onbewuste) uit-vlucht, die tijdelijk best 'bevrijdend' kan werken voor ons genormeerd geweten, **totdat echter ook hier weer** geprotesteerd moet worden naarmate de greep van de sekulaire unions steeds groter en (be)klemmender wordt. In zulk een geval is de mogelijkheid van 'vluchten' verkleind, en zal men uiteindelijk een lantaarn nodig hebben om werkgelegenheid te kunnen vinden, vanwege de tyrannieke heerschappij van hen, die de kinderen van de Here exkommuniceren daar zij het teken van het Beest niet op hun voorhoofden of "union-cards" hebben. Dan is er geen uitweg meer mogelijk. Voor ons niet. En voor onze kinderen helemaal niet. Is het niet verschrikkelijk en hartverscheurend, wanneer kinderen-van-de-Vader niet meer kunnen **werken** in deze-wereld-van-de-Vader en alleen nog maar als verdrukten kunnen **bidden** en roepen: HELP! Verschrikkelijk is dit, temeer indien wij nu, vandaag, niet onze roeping getuigend-werkend en werkend-getuigend verstaan en volbrengen en **daardoor** mede-verantwoordelijk zullen gesteld worden voor de verdrukking van hulp-roepende arbeiders in de toekomst.

Van Orangeville naar Ottawa? Natuurlijk! De feiten zijn te evident, om dit niet te doen. Maar dan zo, dat de weg van Ottawa naar Orangeville opgebroken en verbeterd wordt door het maken van nieuwe, andere en betere wetten. Protesteren en mopperen, dat er grote gaten zitten in de weg tussen Ottawa en Orangeville en dan detour-christenen te worden op de nog 'vrije' zijwegen brengt geen verbetering van de wettelijke hoofdwegen in dit land. Orangeville is op weg, via de gerechtshoven, naar Ottawa. Deze weg is lang en, Goddank, wettelijk nog begaanbaar. Het doel is om ZO straks van Ottawa weer terug te gaan naar Orangeville en om deze weg dan met blijdschap te kunnen reizen zonder angst of reserve. Mogelijk komt er dan en zo ook een andere weg van Ottawa naar OSHAWA! **en** van Oshawa naar Ottawa!

Niet de status-quo maar God's Woord is normatief. Zo bewegen wij ons in de richting van en vanuit het grondmotief van de ideale wereld. Zo zullen wij als nuchtere gelovigen de handen aan de ploeg blijven slaan en maar rustig doorploegen en (helpen) wettenmaken, zodat iedereen, gelovige en ongelovige, wetten-makkers, i.e. vrienden van **rechtvaardige** wetten, tevreden personen die leven onder **bevrijdende** wetten, kunnen worden.

Onmogelijk? Een droom? Volgens Handelingen 2 niet. Laat ons allemaal met een **consensus-in-de-Here-Jezus** blijven bidden EN werken ook **voor** en **in** gerechtshoven en parlementen, waar de wetten geëerbiedigd **en** gemaakt (moeten) worden.

Drs. J. C. Vander Stelt,
Newmarket, Ont.

De zeeliedenstaking in Engeland: bij de ingang van een van de Londense dokken posten stakende zeelieden, gewapend met plakkaten. Dit is de eerste maal sinds 1911 dat de Engelse zeelieden in staking zijn ter verbetering van hun primaire arbeidsvoorwaarden.

GUYANA

Op 26 mei zal Gyana tot een van de elf Zuid-Amerikaanse onafhankelijke landen behoren. Sinds de Napoleontische tijd heeft Engeland de scepter in Guyana gezwaaid. Vanaf 1953 heeft Gyana al een eigen regering, maar deze week zal het geheel op eigen benen komen te staan. Met enige zorg zien de moeder (Engeland) en de voogd (Amerika) de geboorte echter tegemoet. Voor die bezorgdheid zijn zeker gegronde redenen te noemen.

Voor ongeveer twaalf jaar is er een gedurige wrijving tussen de verschillende rassen die het land, dat zes maal zo groot is als Nederland, bewonen. Het botert voornamelijk niet te best tussen de 330.000 Oost-Indiërs, die vroeger, nadat de negerslaven vrij werden, naar Guyana zijn geloodst om op de plantages te werken en de 205.000 negers. Verder wonen er nog een 79.000 kleurlingen, 7.000 Portugezen, 4.000 Chinezen en 2.000 Europeanen, voor het merendeel Engelsen..

Het rassenverschil is echter niet alleen de oorzaak, dat er zo nu en dan twisten uitbreken, waarbij aan weerszijden slachtoffers vallen. Ook het verschil in levensstandaard draagt bij tot de gespannen atmosfeer. Wat de sociale verhoudingen betreft staan de Europeanen aan de top. Zij hebben de beste en meest winstgevende baantjes. Daaronder komen de Portugezen en Chinezen die zich bijna uitsluitend toeleggen op de handel. De negers hebben meestal een eenvoudig 'white-collar' baantje, maar het grootste gedeelte van de bevolking, de Oost-Indiërs, werkt op de plantages.

De zaak wordt nog ingewikkelder nu de laatste jaren de afzonderlijke rassen zich in politieke partijen hebben georganiseerd. De Oost-Indiërs hebben zich bijna als één man achter de Oost-Indiër, Cheddy Jagan, een tandarts die zijn opleiding in de Verenigde Staten heeft ontvangen, geschaard. Met zijn vrouw, Janet Rosenberg uit Chicago, van wie men beweert dat ze lid is geweest van een communistische jeugdgroep, probeert hij het communisme ingang te doen vinden in Guyana. Jagan zelf was aanwezig op de conferentie van Aziatische, Afrikaanse en Zuid-Amerikaanse communisten in Havanna. Hij heeft de 'People's Progressive Party' opgericht met behulp van Forbes Burnham. Laatstgenoemde behoort tot de uiterst linkse groep en vertegenwoordigt het merendeel van de negerbevolking. Gezamenlijk hadden beide partijen een volstrekte meerderheid.

Het was te verwachten dat de 'People's Progressive Party' bij de eerste verkiezing in 1953 een overwinning zou behalen. Meer dan 51% van de stemmen werd op Jagan's partij uitgebracht, zodat zijn partij 18 van de 24 zetels in de wacht sleepte. Het duurde echter niet lang of Jagan begon meer en meer kleur te bekennen. Voor hem was het communistische systeem het evangelie. Hij probeerde de grondwet te wijzigen. Zijn macht overvleugelde spoedig het gezag van de anderen, zodat zijn bondgenoot, Burnham, zich van Jagan losmaakte.

Bij de volgende verkiezing, in 1957, behaalde de 'People's Progressive Party' toch nog 47% van de stemmen. Bij de verkiezingen van 1961 daalde het percentage voor Jagan's partij tot 43, terwijl Burnham's partij, de 'People's National Congress', 41% van de stemmen behaalde.

Jagan hield het roer in handen. Tussen de jaren 1961 en 1964 namen de ongeregeldheden onrustbarend toe en vele slachtoffers vielen.

Burnham en Peter D'Aguiar, de leider van de United Force, die de andere groepen vertegenwoordigde, waren de situatie beu en eisten verkiezingen voordat de onafhankelijkheid een feit zou worden en men ongetwijfeld naar de pijpen van Jagan zou moeten dansen. Jagan gaf de strijd zomaar niet op, want hij stelde voor om de leeftijdsgrens voor stemgerechtigden te verlagen tot 18 jaar om zodoende de jongeren onder de Oost-Indiërs een kans te geven hun stem op de communistische partij uit te brengen. De zaak werd aan Engeland voorgelegd, dat tegen stemde en beloofde toe te zien dat er een verkiezing zou plaats hebben voor 26 mei 1966 en dat bovendien een evenredige vertegenwoordiging van het volk de regering zou vormen.

Dit was een nederlaag voor Jagan. Toen in december 1964 de verkiezingen plaats hadden behaalde de 'People's Progressive Party' nog wel 45,8% van de stemmen, maar kreeg slechts 24 zetels toegewezen. Burnham's partij kreeg 22 zetels met 40,5% van de stemmen, terwijl de United Force 7 zetels kreeg.

De laatste beide partijen vormden en coalitie-regering om Jagan op een afstand te houden. Burnham werd minister-president, ook al moest Jagan eerst met veel moeite uit de presidentszetel worden gehaald. Het werd ook hoog tijd dat Jagan een deuntje lager ging zingen, want de Amerikanen, uit vrees voor een tweede Cuba, onthielden elke financiële steun. De advocaat en vroegere burgemeester van Georgetown, Burnham, had echter het vertrouwen van de westerse mogendheden. Amerika en Engeland zegden Guyana 24 miljoen dollar toe, die Burnham voornamelijk besteedde voor de opbouw van de landbouw om daardoor de Oost-Indiërs te tonen, dat hij ook hun belangen in het oog hield. Trouwens, in de huidige regering zitten ook drie Oost-Indiërs. Men is nu bezig bijzondere aandacht te wijden aan de industriële ontwikkeling.

Maar Jagan is nog niet vergeten. De Oost-Indiërs blijven hem trouw. Niet zozeer omdat zij communistisch denken, want van politiek hebben zij weinig kaas gegeten, maar omdat Jagan een Oost-Indiër is. Hieruit zien we hoe gemakkelijk het communisme de baas kan worden door gebruik te maken van sociale misstanden of rassendiscriminatie. Men kan Jagan dus niet eventjes aan de kant zetten, zonder de Oost-Indiërs tegen zich in het harnas te jagen. Burnham overweegt nu nauwere contacten op te nemen met sommige kleine naburige landen, waar men een overwegende negerbevolking heeft.

Bovendien heeft Guyana 500 tot 700 technici nodig, daar de meeste technici naar een ander land zijn geëmigreerd tijdens het bewind van Jagan.

De kwaliteit van de rijst moet ook worden verbeterd, indien men deze wil exporteren.

Van buitenaf dreigt nu ook nog gevaar. Venezuela beweert dat het recht heeft op een gedeelte van Guyana's grondgebied, dat eens tot Spanje heeft behoord. Gedurende enkele jaren zijn hierover reeds onderhandelingen gaande, maar het ziet er naar uit, dat Guyana niet zal toegeven. Op de dag van de onafhankelijkheid zal ook op de gebieden, waarop Venezuela meent recht te hebben, de nieuwe Guyaanse vlag worden gehesen. Hieruit blijkt wel dat Burnham er niet aan denkt een gedeelte van zijn land aan Venezuela af te staan.

Het is mogelijk dat de president van Venezuela, Raul Leoni, wat zal inbinden, aangezien hij met communistische guerilla-strijders te doen heeft en hij daarom Burnham beter te vriend kan houden. Omgekeerd zal Burnham de steun van Venezuela op prijs stellen, aangezien de toenemende diefstal van militaire goederen er op wijst dat ook in Guyana plannen worden gesmeed om een guerilla-actie te beginnen.

Erg feestelijk ziet de onafhankelijkheid van Guyana er dus nog niet uit!

Dit kaartje laat zien hoe Guana, aan de top van Zuid-Amerika is ingeklemd tussen Venezuela en Suriname (dat deel uitmaakt van het Koninkrijk der Nederlanden).

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Mysteries of the Universe

LIFE ON OTHER PLANETS ?

by John Vriesinga

About ten years ago a famous British astronomer wrote a book in which he systematically surveyed the likelihood of "life on other planets". He came to the conclusion that the universe must be simply teeming with life in various forms and concluded with the dramatic assertion that when we look up into the starry skies we may take great comfort from the fact that we are not alone. Out there in the vast reaches of the unknown there must be millions and billions of fellow creatures, with whom some day we will establish contact.

Of course this astronomer had no real and scientific proof for his ideas. His "certainty" was based on a sort of exalted "faith" that has nothing in common with the faith our Bible speaks of.

But if you are inclined to smile at this "faith" as so much ridiculous nonsense, it may shock you to learn how strong and very much alive it is, even today. Not merely among the dreamers of science fiction but among otherwise sober scientists. A great amount of effort and money is spent to vindicate it and there are astronomers who regard the discovery of other life than our own their main purpose.

Where does this so-called faith come from?

It is closely connected with modern ideas about the origin of life and of the universe itself.

When science left the simple statement of the Bible that "in the beginning God created heaven and earth", scientists started looking for logical explanations of life. In the theories of Darwin they found an explanation of how life evolved on earth through a combination of chemical and physical "accidents". We refer to these ideas under the general heading of "the theory of evolution". It still is no more than a theory, because despite tremendous efforts no one has yet been able to duplicate in a laboratory the supposed chain of events that led to the beginning of life.

Of course, knowing how life "began" would provide the world with only a very partial answer to all the questions. Where, for instance, did the world come from? If its formation also was the result of a natural chain of events, how did it come about? What made the sun a blazing fire and how did the nine plantes come to swirl around it. For that matter, where did the other stars come from and the billions of cartwheeling galaxies containing stars more numerous than the sands on the shores of all the seas?

In trying to answer these questions scientists have developed a number of theories that are supposed to explain the mysteries of the universe. Within the framework of these theories it is an almost natural conclusion that our earth must be only one of billions of planets swirling around other stars. And why shouldn't there have been on countless numbers of those imaginary planets conditions like those on our earth which through similar chemical and physical reactions led to the beginning of life?

It was this kind of reasoning that led the British astronomer to the conclusion that "we are not alone" and that today leads some of the world's most eminent scientists to regard the search for life in the universe as one of the most challenging pursuits of all time.

One of these famous scientists is Sir Bernard Lovell, director of Jodrell Bank radio telescope in Great Britain. The same man who has been spying on the recent Soviet accomplishments in orbiting a satellite around the moon.

In a fairly recent television appearance on "frontpage challenge" he stated that as far as he is concerned landing a man on the moon will give us an important clue about the origin of the universe. The moon travellers could bring back to earth a piece of moon-rock which could be analyzed.

Occasionally one reads of the search for a meteorite that has fallen out of the sky. There was one in the neighbourhood of Windsor, Ontario, last fall and sizeable awards were offered for anyone bringing in a piece of the meteorite.

Why do scientists want pieces of meteorites so badly? Because analysis of them may provide clues about the origin of the universe. They also hope to get a definite answer to the question whether or not there is life out in the universe.

Now and again a meteorite has been found that seemed to consist of a soft peat like substance, the result of the decay of organic, or living, material, much as peat on earth is the result of plant life.

One scientist, analyzing such a piece of celestial "peat" even asserted that he found living material in it. His "find" has been regarded with extreme scepticism, as the "germs" on his peat could equally well have originated on earth.

Others, analyzing such meteorites have produced from them minute bits of crude oil, which, again could point to an organic origin.

But these efforts to establish whether or not there is life in the universe are small compared to, for instance, the work done today with radio-telescopes.

Eminent scientists argue that, if there is life on other planets, some of the creatures out there may easily be ahead of us in technological know-how. If this is so, the reasoning goes, the idea of life on other planets must have occurred to them long ago. And in that case they must already be trying in earnest to establish contact with such life, possibly with us.

How can we find out, if this is the case? By looking for their signals. How would they signal us? Most likely through radio waves. So the giant saucers of radio telescopes have been trained on certain stars listening for signals. Now and again one of them seriously thought that real signals were received. Not long ago a Russian astronomer asserted that he had discovered a super civilization in space. The news was received with great scepticism and nothing more has been heard about it. But the search is going on and no doubt will continue and intensify.

THOUSANDS WATCH METEOR STREAK ACROSS THE U.S.—The contrail of a flaming meteor, thousands of times brighter than the brightest star, is seen over Long Island, N.Y., as it streaks south to north. Flaming from the Carolinas to Canada, the meteor was seen by thousands in at least 15 states.

In turn the world's astronomers have proposed schemes of attracting attention. There have been wild plans, such as digging a huge canals in the Sahara, filling them with burning gasolene. Or growing geometric rows of forests in Siberia that could draw the attention of space dwellers. This was in the days that Mars was regarded as the likely abode of life.

Today scientists propose to emit our own radio signals in the hope that they may be received by other civilizations. They have even proposed to orbit telescopes that could observe nearby stars. To see whether or not these stars had planetary systems it would be necessary to block out the light of the star itself by orbiting a huge dark object thousands of miles in front of the telescope, so that only the light reflected from the planets could be observed.

Even for today's technology this seems like a tremendously tall order, so still other scientists hope to establish an astronomical observatory on the moon.

The search for life is not expected to yield quick results. The seven stars nearest to our sun are on the average 15 lightyears away. This would mean that a message beamed from the earth to a planet circling one of those stars would take 15 years to get there. An answer would take at least another 15 years to reach us.

However, some scientists are not at all discouraged by such prospects. They reason, that if other civilizations are trying to establish contact with us, they're most likely to send space ships our way from time to time, which then investigate our earth and report back "home". Perhaps, these people say, our earth has in the past been visited by such celestial beings. They started a search in ancient documents for reports about such visits.

And lo and behold they've come up with the vision of no less than Israel's prophet Ezekiel, who saw "wheels within wheels". Of course, these people say, Ezekiel could have been referring to space ships. Others came with a book called "The secrets of Enoch", supposedly written by the Enoch of whom God tells us in the Bible that he was taken to heaven. The book tells how one night he was visited by strange creatures who accompanied him to the heavens where he saw strange and marvellous things and later brought him back to earth.

Is there any real ground for such ideas? Of course there is not. They are based on pure speculation which has run completely wild.

Why then should we pay even the slightest attention to these researches? It is good to know about them as some day we may be confronted with some result of all these efforts, that is regarded as real evidence.

In the meantime let's assert that indeed we are not alone. There is life in the universe. The universe is simply teeming with it, because God is there and GOD IS LIFE. But we don't need giant radio telescopes to communicate with the source of all life. All we need is faith, which He gives.

TEACHERS WANTED

by A. Hengstman

This is what we hear and read in this season of the year. It is the topic of the day for many very concerned school society members and the worry and cause of sleepless nights for many boardmembers. The school principals live in fear that next year's staff will not be complete or will be handicapped with 'pinch hitters'.

Don't you have a teacher for us? The same question comes to me repeatedly when visiting our schools. And when I have confessed my inability to help them, and at this time — as I am writing this article — when I must say I cannot even give you a lead anymore, it goes without saying, that we start discussing the 'why's' of our lack of teachers. From these discussions, and those with the teachers and persons serving the public and separate school systems, the following 'causes' may be said to contribute to our difficulties:

First of all there has been over the last few years a great awakening of interest in education. The scientific progress of the last ten years in many fields, has made people aware of the fact that without a thorough education, a person, generally speaking, will be very poorly equipped for adult life, and the possibilities of finding a good job will be limited. At the same time, with automation coming into its own, we may expect that people will have more leisure time, and it is here again that education will in many cases fill the time gap. People will take courses to use time, and at the same time acquire more skills or enjoy their hobbies more intensely, because they know more about them.

This 'cause' therefore entails more classrooms, more teachers, etc. Being an educator is one of the professions that really has a bright future.

In our own situation, we find that we have been blessed with a tremendous growth in schools, the number of students, classrooms, a better quality of teaching, etc. Perhaps this had something to do with our 'first love' and enthusiasm, our ardent prayers, our awareness of the need of christian education, and our corporate willingness to sacrifice, and to do a good job with often inferior tools. Gradually we have reached the point that things go a little better: better schoolbuildings and classrooms, better textbook supplies, teaching tools, etc. It seems that many people are thinking now that the school has come into its own' and can handle things now. Maybe our interest as shown before, when we talked about it at the suppertable, and when friends came over for a cup of coffee, is not showing itself as strongly anymore. The topic of the day does therefore not reach our young and growing-up children around the table anymore. Previously this continuous 'rub-off' on them has paid off for our schools in an increasing supply of teachers.

Many young men and women are not made aware of the challenge in and the beauty of teaching. Many find it too exacting a job, becuse it calls for commitment to the work all day, not only during schoolhours, but as well in the many hours after school, when checking the student's work and preparing the work for the next day, and trying to get in a little reading and studying to remain or become spiritually fit.

There are many jobs and respected working-positions which ask far less, and often nothing after one comes home from work, which pay a better salary and give more time for relaxation and 'fun'.

Another factor is that many parents do not always talk wisely about the teacher and his work. Often, teachers in general or particular are criticized in such a way that they and their office are cut to threads. This certainly does not enhance the attractiveness of the office of teaching in the eyes of our young people.

These factors: a very exacting and commitment-demanding job, and the feeling that in the eyes of many, a teacher is someone everybody can criticize freely and to one's heart's content, is made even more unattractive in this our time and in our affluent society, by the fact that the salaries offered to beginning teachers are low in comparison with those paid by other professionals and trades. Let me illustrate: A young man or lady, according to the salary schedule used in our christian schools, receives a salary of $3100.— the first year. After deductions of taxes, contributions to pension plans and other worthwhile causes, the take-home-pay per week is around $50.00.

Now take a young man who lives together in an apartment with some friends who work — with the same education or less — in a plant, and comes home with a weekly take-home-pay of between $80.— to $100.—.

We all will understand that after a while the young teacher feels unhappy that his christian friends who go to the same church as he does, and should therefore be committed to work in Christ's kingdom as much as he, seem to be getting a 'much better deal.'

These things are being talked about by our young people and it does not help much in making them enthused about teaching.

So far quite a few of our christian girls have prepared themselves, and generally speaking have done a fine job, as long as it lasted. The difficulty is that after two or three years they leave again, and another vacancy is there.

What we need for the future of our christian elementary and highschools is stable staff. Therefore we must attract many more well trained male teachers who will make teaching their life's vocation.

What can we do to remedy the situation?

The Ontario Alliance of Christian Schools, in co-operation with the Canadian Christian Teachers Association, are studying a new salary schedule, in which they will especially try to find a better starting-salary.

Home, Church and Christian School Society can help each other in trying to show our studying teenagers the challenge of teaching and, more important, the guidance we may give to our covenant children.

School societies and boards, in co-operation with the Alliance should try to come as soon as possible to the establishment of a Christian Teachers' College in Ontario, to make sure that we get well trained teachers, professionally built, and with a Biblical philosophy of life and education. We must find ways and means to help young people to take courses, to become specialized in various fields, not only for teaching in our Christian High Schools, but in elementary schools as well. We need specialist training in physical education, music, remedial reading, testing and guidance, first and foremost. Here again is the greater need for male specialists, who — humanly speaking — can serve our schools for a longer time. Any schoolboard investing this way, will find great revenues accruing from it for their own school, and our whole system will finally benefit from it.

This summer, Hamilton, Ont. will be the centre again where summercourses will be given for our teachers and those who want to become teachers, under the auspices of the Alliance of Christian Schools.

Four different courses are being offered:

Teaching of Bible —
Philosophy of Christian Education —
Christian Paedagogy & Methodology —
Canadian History —

We all hope that our boards and teachers will help each other attend, and harvest further knowledge and professional maturity for their schools.

Only through the close co-operation of home, church and school, and the operation of the Holy Spirit in the hearts of our young people, can our 'teachers wanted — problem' be overcome.

May the prayers of all Christian parents be multiplied that the Lord will sent out workers in this His vineyard.

THE WORLD AROUNDUS

by John Vriesinga

Face-saving Diplomacy in the Far East

"Saving one's face", is very important to people in the Far East. It simply means to avoid humiliation and public shame. People in the west aren't really any more willing to be humiliated or, for that matter "to humble themselves", but they haven't the refined and elaborate ways of the east to "save face", or to take revenge when they feel humiliated.

Consider for instance the story of the Dutch lady in what then still was the Dutch East Indies. One day she mortally insulted her Chinese servant. When the man left her employ two years later he reminded her of the incident and politely informed her that every morning after he had, in order to "save his face", voluminously spit into her cup of tea before presenting it to her. The lady promptly lost her taste for tea.

From the latest reports from Indonesia it seems that less crude but equally ingenious "face saving" tactics are being employed by Sukarno and the men who practically overthrew his dictatorship only a few months ago. At that time Sukarno's policies of courting the friendship of China in the name of millions of anti-communist Indonesians reached their day of reckoning. The communists staged a revolt aimed at taking over the country. Their action backfired, the revolt was crushed by military leaders even before it got its wind up and Sukarno was forced to outlaw the communist party, notwithstanding violent Chinese protests. In the confusion rumors had it that Sukarno himself had been taken prisoner by the anti-communist forces, that he was being exiled or at least was forced into resign as president and to disappear into oblivion. When the dust cleared and the rumors settled it seemed certain that Sukarno's days as president of the Indonesian republic were numbered. At best he might share the fate of Nikita Kruschev of whom even now the papers bring occasional reports.

The new course of the Indonesian Republic took a startling direction. It was supported by violent public demonstrations. Students rioted and looted Chinese embassies. Peking, until a little while ago Indonesia's best "friend" felt constrained to issue fiery protests. Communist leaders were rounded up and jailed if not shot. In international relations there was talk of becoming a member of the United Nations again which Sukarno had left in a huff. There was even talk of ending the hostility towards Malaysia.

Malaysia is the new country, which after a long and successful struggle against communist subversion emerged as an independent nation. It consists of the Malayan peninsula, several islands and the Northwestern part of Borneo.

When Britain granted it independence Sukarno screamed his protest and vowed that he would crush the nation.

Of course he didn't have the means to organize an all-out military campaign against Malaysia and instead he started a sort of guerilla war under the official name of "confrontation". It meant, that lacking the means to crush Malaysia he wanted to remind the world constantly of his opposition to Malaysian independence.

His reason was, he said, that Malaysia wasn't really independent, but a creation of Great Britain to keep a finger in the East Indian pot. His "confrontation" consisted of small scale infiltration of Malayan territory by sabotage groups.

It was quite apparent that his real reason was to give his hungry millions a sense of mission to keep them from drawing the logical conclusion that Sukarno's economic policies weren't as successful as they should be.

"Confrontation", has over the months dwindled to almost nothing, although officially it was kept alive.

The policy was suddenly revived recently when the newspapers reported that, of all things, Sukarno offered Malaysia peace talks.

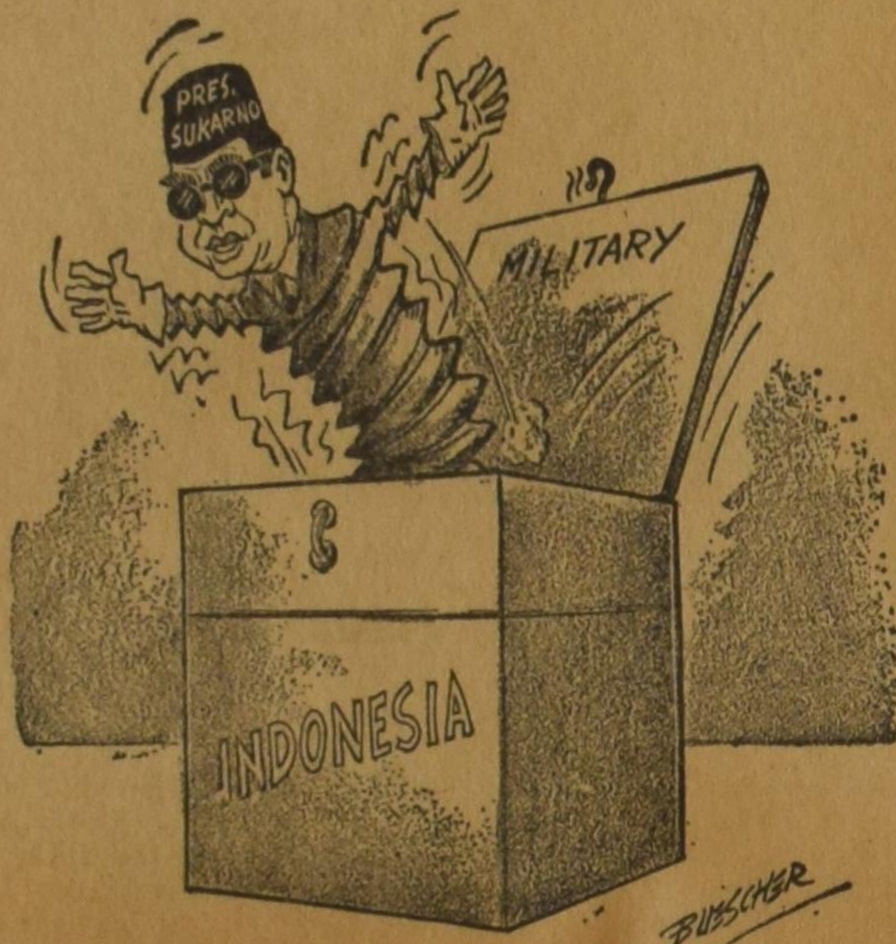
The occasion marked the first time that the former dictator's name was mentioned in connection with Indonesia's foreign policy. It indicates that Indonesia's new government co-operates to at least save Sukarno's face. From the official statement issued in Jakarta it seems that someone has been spitting in Sukarno's cup of tea as well. According to the newspaper reports there was a meeting in Sukarno's summer palace. Lieutenant General Suharto, the man who took over actual power from Sukarno two months ago, was in attendance as well as other military leaders. Then also the statement was made by the new government, and not by Sukarno personally.

It said that "confrontation will continue but the door to a peaceful settlement on the basis of the Manilla agreements is still open."

In Manilla, in 1963 delegates agreed to forming a federation of the Philippines, Malaysia and Indonesia, provided that Malaysia would receive independence.

The new offer of peace talks would seem to amount to an invitation to resume negotiations towards forming this federation. It saves Sukarno's face by recognizing the need for "confrontation". At the same time, the military leaders are spitting voluminously in Sukarno's cup of tea, merely by proposing the end of "confrontation" and the resumption of talks towards greater unity. Apart from the ridiculousness of this sort of face saving diplomacy we'll have to draw the conclusion that a Sukarno with his face saved will need constant and close watching by his military supervisors.

JACK-IN-A-BOX?

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE MARCH LADDER

Names	Problems Points 196	197	198	199	Sub-Total	Previous Total	TOTAL
	3	3	3	4	13		
J. Byl (II), Burnaby, B.C.	0	1	3	2	6	86	92 Winner!
M. DeJong (II), Stirling, Ont.	3	3	2	2	10	80	90 Winner!
T. P. Palmer, Grand Rapids, Mich.	2	—	3	2	7	77	84
R. Bouma (I), Belleville, Ont.	0	3	3	2	8	69	77
A. Guillaume (IV), Edmonton, Alta.	3	3	3	4	13	59	72
J. Hengeveld (I), Woodville, Ont.	2	1	—	2	5	43	48
J. Prins (I), Lacombe, Alta.	—	1	3	2	6	40	46
H. Amsinga (I), Hay, Ont.	0	1	3	2	6	32	38
A. Renema, Duncan, B.C.	0	0	—	1	1	34	35
M. Visser (I), Duncan, B.C.	0	0	—	2	2	29	31
H. Langendoen, Toronto, Ont.	1	—	0	0	1	25	26
J. J. Berg, Jarvis, Ont.	2	3	3	3	11	10	21
J. Kloosterman, Peterborough, Ont.	—	2	—	2	4	16	20
H. Rombach, Toronto, Ont.	2	—	2	2	6	New	6
E. H. Langendoen (I), St. Catharines, Ont.	—	—	3	2	5	New	5

REMARKS

Congratulations go to J. Byl and M. DeJong who reached the top for the third time. You will get your reward from the publisher. The results prove that the March problems gave quite some trouble. They must have been worthwhile for even people who could not find the full solutions wrote that they enjoyed this series. We are happy to welcome newcomers again: H. Rombach and E. H. Langendoen. *) The latter was with us before when he gained his first (I) behind his name. Because the next ladder will be published in September, I would like to tell you that three others joined our contest: H. VanderVaart of Edmonton, Alta., H. DeGraaf of Grand Rapids, Mich., and W. Triemstra of Ottawa, Ont., who after serious lilness was able to come back to us. We gladly welcome these men. Their names will appear next on the ladder.

This summer will bring some delay. The chess corner will regularly appear in our paper, but there will be no deadline. Different from what was published before, you should note that the solutions of the problems in May, June and July, the B-Problem included, should be sent in as one package BEFORE LABOUR DAY. In August the situation will be regular again: the deadline for those solutions will be the 20th or 25th of September. Keep this in mind. Don't expect any solutions either, of course.

*) The former is one of the editors of Canadian Chess Chat. We feel honored having him as one of our climbers.

C.J.L. FOUNDATION MAKES PRESENTATION TO B.C. GOVERNMENT

On Monday, May 2nd, a delegation of the C.J.L. Foundation met with a committee from the British Columbia Cabinet to present a petition bearing 2,921 signatures asking for an end to compulsory unionism.

The Foundation also presented an eleven-page brief explaining the background of its defence of freedom of association in labour relations. The brief was read in full to the four-man Cabinet committee, including the Minister of Labour, the Honourable L. R. Peterson.

The brief contained a defence of the Christian view of freedom of associaton, which was said to rest on the absolute authority of God and His Word and the consequent necessity of limiting authority wielded by organizations. It described labour unions as voluntary associations that may not take to themselves the power of taxation — a governmental prerogative. When unions lose their voluntary character they act contrary to the Christian concept of freedom and to the specific provisions of the Canadian Bill of Rights. It was pointed out that the support many unions give to the New Democratic Party underscores the need for restoring freedom of association to labour relations.

The Foundation argued that the B.C. Government' efforts to protect the workers' freedom to support the political party of their choice by forbidding trade unions to contribute to any political party is unsatisfactory. It results from the paradox that on the one hand unions have too much power through the closed shop, whereas on the other hand the government deprives unions of their freedom to spend their money as they see fit. It was suggested that the solution lies in the restoration of both freedoms.

The brief also contained a defence of multiple bargaining units, providing workers with an opportunity to choose the union that acts in accord with their convictions.

A lively discussion followed the reading of the brief, with John Olthuis, legal adviser to the Foundation, and Harry Antonides serving as spokesmen for the Foundation. The Minister of Labour pointed to the difficulties inherent in introducing "right to work" laws and alluded to the tremendous power of the unions in B.C. The Foundation spokesmen emphasized the need for protecting workers against being robbed of their constitutional freedom that has led to loss of employment in many instances.

Mr. Olthuis referred to the protection afforded to those who have conscientious objections to membership in certain trade unions in Australia. The Minister of Labour showed interest in the Australian law an asked for more details about this matter.

The Foundation spokesmen were interviewed by representatives of the press and T.V. Reports about the Foundation's brief on the radio and in the press brought reactions from those who agreed as well as from those who tried to defend the closed shop.

The Government spokesmen did not commit themselves in any way beyond saying that they would consider our views.

Anyone who wishes to receive a copy of the brief discussed here is invited to write to:

Harry Antonides,
C.J.L. Foundation
Representative,
935 Pinewell Crescent,
Richmond, B.C.

From the Mailbox

SYMBOLS OF THE CHURCH

Dear Sir,

With interest I read in Christian Courier, April 22/66 your article "Church Displays Religious Symbols" and admired the picture of this beautiful tryptich. I do, however, have some questions and remarks about the use of the Star of David (Magen David or Shield of David) in the left panel of this tryptich, called the panel of Christ's Humiliation, the Star being mentioned in the article as "Symbol of God's elected people in Old Testament days: the Jews".

First of all, this statement evokes the question: "Are the Jews — because of their rejection of the Messiah — no more God's elected people today, and would such thinking not be in conflict with Romans 11:28-29? Second: Was indeed the Shield of David symbol of God's election of the Jews in Old Testament days? I can find no reasons why we should believe this.

The Shield of David or henagram, sometimes confused with the peutagram or five pointed star of Solomon, is not mentioned in the Bible, and it is not mentioned in Rabinic literature of thirty centuries either. In spite of the fact that Jewish archaeologists have found the Star of David in very old buildings in Israel, and that it is quite possible that this symbol was used in David's time, there is no evidence that this symbol was a symbol of the house of David, or that it was used as a symbol specifying the covenant between God and Israel.

Until recently, the oldest Star of David known, occurred in the Synagogue of Capernaum (3rd century). It is still considered as an ancient, predominably non-Jewish motif, which also has been found in old Roman mosaic pavements, and later in Christian churches during the Middle Ages. The Star is mentioned in the 13th century in the practical Kaboloh — Jewish mystique writings — and mentioned again 4 centuries later in a specific Jewish manuscript published in Prague.

As far as historically known, the Star becomes a more outspoken Jewish symbol in the 19th century, when for the first time it is used as a seal by early Jewish pioneers in Israel, in 1882. (These pioneers were called "Bilu's", a word compounded from the initials of the Hebrew verse from Isaiah, "House of Jacob, come let us go").

A real important symbol in Jewish national and religious life the Star of David became when officially adopted by the first Zionist Congress in 1897. It has been known as a Zionist symbol ever since and is today the national symbol of Israel, appearing in the centre of the Israeli flag. It also can be found in all Jewish synagogues the world over.

Also, the Jewish badge of shame, does not appear in history until the eighth century (Egypt), again in France, Spain, an Italy in the Middle Ages, but these badges were of different shapes and colours, and the Star of David did not appear on them. As fas as I know, the Nazis were the first to use the Star of David on the yellow badge.

Concluding: There is little or nothing known about the Star from Old Testament times. Chances that it was a symbol of David the king, or the Covenant, or of Jewish Messianic expectation are highly remote and speculative and I would very much hesitate to use it as such. It should be seen as the central symbol of modern Zionism, the Star of Israel, and also of Judaism and the Synagogue.

I cannot see, why the Star of David should therefore be placed as a symbol in the centre of the panel of Christ's humiliation, as the Jews, the people of the Star, till today decidedly and utterly convinced are rejecting the Cross of their and our Messiah. The role played by the Star of David, symbolically representing the people of Israel in eschatology (Matt. 23:39 and Romans 11:25-29) is totally unknown to me at present — and I would be very careful in drawing conclusions.

Yours sincerely,
J. Van Weerden,
56 Solva Dr.,
Ottawa 14, Ont.

Reply to Mr. Van Weerden.

With much interest I read your comments about the Star of David used in my tryptich. Let me immediately state that there is no Biblical ground for the use of this symbol. The Star of David is however a symbol universally identified with the Jewish nation. In "Symbols of the Church", edited by Carroll E. Whittemore the Star of David is identified as an old testament symbol. It consists of two interwoven equilateral triangles forming a six-pointed star.

Like most symbols we find the origin in **tradition** (for instance the fish-symbol used by early Christians. The Greek word for fish was spelled by the initial letters of the Greek words for "Jesus Christ, God's Son, Savior"). Tradition mentions that David's shield was shaped like a six-pointed star, also called the Creator's Star, the six points recalling the six days of creation.

It is the popular acceptance, rather than its mysterious origin that prompted me to use this Star. Anyone who has visited a synagogue, is acquainted with the new nation of Israel or has personally seen the Word War II identification on persecuted Jews will recognize the symbol.

In the triptych I wish to identify the time, place and origin of our Savior in connection with His birth. To me no more graphic symbol than the Star of David could be used to identify the nation to which the Messiah was born. Was he not called the Son of David and born in the city of David? Of course the design qualities of a six-pointed star also played a role in the execution of the panel.

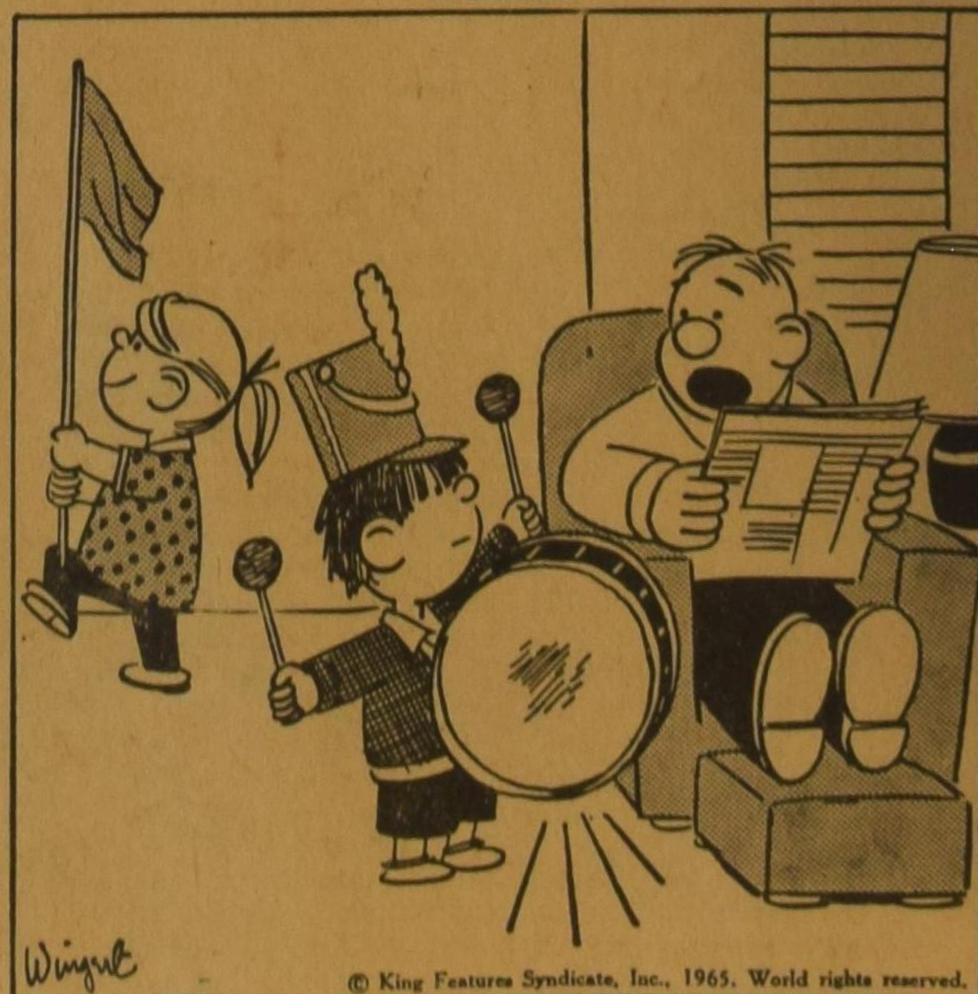
Neither the Star of David nor his shield was a symbol of God's election or His elected people. In the literature explaining the triptych both the pastor of Westview church and I felt however, that reference should be made to God's covenant with his elected people, the Jews. I lack the theological training to comprehend the complete meaning of Romans 11, not only the two verses you mention but their context in the entire chapter.

I have had some contact with Jewish people. As a nation they have been highly privileged by God because His Son was born to them. Paul's letters certainly seem to indicate a special concern of the Church for the Jews. Indeed, evangelization among the Jews has been carried on through all periods of Church history. Many prominent church leaders had a Jewish background. In Reformed circles perhaps **Immanuel Tremillius**, who assisted Ursinus and Oliveanus with the compilation of the Heidelberg Catechism and **Isaac Da Costa**, the poet, are best known. (See the statistics in Schaff-Herzog Religious Encyclopedia under Jewish Missions for the scope of worldwide missions among the Jews and the number of Jewish converts.)

The rejection of Christ by the Zionists, and indeed by the world (!) should not diminish the marvel of God's dealings with His people in the Old Testament and the continued grace He has shown to the Jews since Pentecost. Even today, through the efforts of some 500 "gentile" missionaries who proclaim the gospel to Jews, God is "adding daily to the number that should be saved".

John Knight.

HUBERT

"Did you ever open your drum to see what makes the noise, Ralph?"

Paper and Pulp

Remains Canada's Leading Industry

Rivermen keep the flow of logs moving downstream during logging drive down the Loup river north of Joliette, Quebec. Canada has newsprint-making capacity three times greater than any other country.

A log loader of the Great Lakes Pulp and Paper Company piles logs near Fort William, Ontario. Of all the Canadian paper products manufactured, about 90 % are for export.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

Stretching from the Atlantic to the Pacific in a vast unbroken belt 1,000 miles wide are Canada's famous forestlands. Containing a million square miles of productive wood-producing land, it is from this scenic wilderness source that half the world's supply of vital newsprint comes. The raw material — spruce, balsam, fir, jack pine, hemlock and poplar — for Canada's gigantic pulp and paper industry, grows tall and silent until harvested at maturity. Today, this natural renewable resource, through modern technology, is more completely utilized by manufacturers than ever, and pulp and paper still leads the nation's industries. In value of production, exports, wages paid, capital invested and power, goods and services consumed, Canadian pulp and paper remains one of the big industries of the world.

Massive piles of logs at Port Alfred, Ontario, form part of raw material leading to exports worth $1,500,000,000.

Vacation

Were to go ?

SASKATCHEWAN

In Canada's wheat growing province of Saskatchewan you'll find fighting northern pike, excellent canoeing country, hundreds of large and small lakes, numerous camp sites, and scarlet-coated "Mounties".

There are Canadian lakes which are easily reached by paved highway from the states Montana and North Dakota, and there are lakes in the northern part of the province which can only be reached by canoe or by air. In these, the fisherman's delight — the Arctic grayling — are plentiful.

REGINA

The capital of Saskatchewan is Regina, a city of 112,000, built around a lovely lake.

If you look down on the provincial legislative buildings from the air, the scene has the basic elements of a crown, with the Wascana Lake partially encircling the beautifully-landscaped grounds reminding one of a tiara, and the capital buildings themselves — a free adaptation of English Renaissance architecture — sitting like a jewel in the midst of this "Crown".

The best time to visit Regina is toward the end of July and the beginning of August when, for an entire week, the annual provincial exhibition and an exceptionally fine rodeo return the city to the mood of the Old West.

The exhibit features, in addition to items of historical interest, numerous displays in industry, commerce, arts, handicrafts, livestock, horticulture and the like.

One of the most popular summer resort districts in Saskatchewan is along the Qu'Appelle River Valley east of Regina, and many visitors take advantage of their visit to the provincial capital to "taste" the resort area.

One of the favorite tourist attractions in Regina is the Museum of Natural History. Past and presence become a lifelike here and now, thanks to attractive three-dimensional displays.

One of the striking displays inside the museum is dedicated to the Indians and their half-brothers, the Metis. It depicts the Metis bound for their summer hunt on the great western ranges of the buffalo, with the trade goods — knives, kettles, salt, blankets and trinkets — they carried to barter with the Assiniboines. The tripod shows that the teepee, before which the trading is being done, belongs to the chief. It bears his many-feathered "coup-stick", an encased bow and quiver of arrows, two ceremonial "pukemaguns", one made with buffalo-calf horns and one with a hide-covered stone. Half-way down is suspended a sweetgrass medicine-bundle, and at the foot rests a skin drum.

SASKATOON

Saskatoon, Saskatchewan's second city is a spacious university town on the shores of the Saskatchewan River. It is a modern city, but every summer it plays up-roaring pioneer boom town during Pion-Era, a week in late June.

During the week of Pion-Era crowds fill the grandstand to see the great machines cutting capers as small crop is taken off. Whistles toot and the calliope calls in a voice that is heard best from a distance of three miles.

And everywhere is the fun of the old-time fair, but with a difference. The hot dog is outsold by great slices of home-made bread, fresh from the outdoor bake ovens and baked as bread was baked by the settlers from the Ukraine.

THE MOUNTIES

In Saskatchewan the famous Royal Canadian Mounted Police patrol the roads by car and motorcycle. On northern lakes you may even see them in motorboats or in their own airplanes. If you want to see the "Mounties" on horseback visit them at their training headquarters at Regina. Much of the training is done here for the force's famous musical ride. Horses are not used much today for routine duties, but on ceremonial occasions the R.C.M.P. are still mounted on superb brown horses.

The "Mounties", first known as the North West Mounted Police, were formed to police the vast area of the North West Territories late in the last century. Saskatchewan is only one of the provinces which has been carved out from the former North West Territories.

If you are interested in history you'll be able to visit many of the localities where the Mounties controlled the roving tribes of Indians and fur traders, and helped to put down the Riel Rebellion of 1885. You can visit Fort Walsh, one of the first posts established by the force, in the south western part of the province in the vicinity of the Cypress Hills Provincial Park. Old Fort Walsh which has been restored to its original appearance, is now used as the breeding farm for the splendid R.C.M.P. horses.

When Sitting Bull fled northward with 5,600 braves, squaws and children after the Custer Massacre in the Valley of the Little Big Horn, it was the task of the tiny force at Fort Walsh to prevent them from coming farther north — and to preserve peace between them and the Royal Canadien Blackfeet Indians.

NEW CROP TREATMENT TO COMBAT DROUGHT

A new discovery announced in Australia may make possible savings worth many millions of dollars annually in world cereal crops by cutting losses due to droughts.

It has been found that treatment with an organic chemical can cut water losses from crops which are threatened by severe lack of water during their growth period. The treatment, which is applied by means of a spray, costs little and the saving, in terms of harvest, is quoted as representing five or six times the cost of the spray.

The new technique has been developed by the Commonwealth Scientific and Industrial Research Organization, whose headquarters are in Canberra. It was described recently by Dr. R. Slatyer of the C.S.I.R.O. as "the beginning of a revolution in agriculture which could affect the whole world."

The C.S.I.R.O. says the spray acts by partially closing the leaf pores by which plants lose water by evaporation. As the same pores are used for taking in carbon dioxide from the air, the spray does slightly affect growth. But the research centre has discovered that a carefully balanced dosage can be found that cuts water losses by 50% while only retarding carbon dioxide metabolism by a fraction.

The C.S.I.R.O. considers that the main use of the new treatment will be in emergencies when sudden shortages of water — such as those that regularly occur in the spring in Australia — threaten cereal crops. Figures given out by the centre indicate that it should be possible to cut drought losses by as much as three quarters. This will add tens of millions of pounds annually to the value of the national wheat crop.

The C.S.I.R.O. says that research into the new treatment is continuing but that results so far obtained indicate that it can be used anywhere in the world where cereal crops are grown in a dry, Mediterranean type climate.

(Unesco Features)

FROM THE CONGRESSIONAL RECORD

On Tuesday, March 15, 1966, the ninetieth anniversary of Calvin College and Seminary was brought to the attention of the eighty-ninth Congress of the United States by the Honorable Gerald R. Ford. Here are Mr. Ford's comments as reproduced from the pages of the *Congressional Record*.

THE 90TH ANNIVERSARY OF CALVIN COLLEGE AND SEMINARY, GRAND RAPIDS, MICHIGAN.

"(Mr. GERALD R. FORD (at the request of Mr. Duncan of Tennessee) was granted permission to extend his remarks at this point in the *Record* and to include extraneous matter.)

"Mr. GERALD R. FORD. Mr. Speaker, Calvin College and Seminary in Grand Rapids, Mich., today is observing the 90th anniversary of its founding. Beginning in an upper room of a school building in 1876 Calvin College has outgrown one campus and today, with nearly 3,000 students, is constructing a new campus to meet the needs of 5,000 students and representing an investment in excess of $20 million.

"Owned and operated by the Christian Reformed Church, it serves a nationwide constituency and attracts many students from Canada. Religiously orientated and highly acclaimed in the academic community, Calvin College and Seminary is devoted to preparing young people to serve God and their fellowmen.

"I mention this college and its anniversary today because I never cease to marvel at the faithfulness and dedication of its supporters, the competence and dedication of its staff, the enthusiasm and determination of its student body, and the loyalty and accomplishments of its graduates. I take this opportunity to extend greetings from the U.S. House of Representatives to Calvin College on its 90th anniversary.

"May I add that two members of my staff are Calvin graduates, and that many others are serving in the Government or the Armed Forces in the Washington area."

"The Banner"

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier

Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

On Saturday, May 28, 1966, D.V., we hope to celebrate with our dear parents

OEGE BANDSTRA

and

LIEUWKJE BANDSTRA—DEKEMA

the occasion of their 35th wedding anniversary.

That the Lord, who has so richly blessed them in the past, may continue to bless them and spare them for each other and for us for many more years to come, is the prayer of their thankful children and grandchildren.

Newcastle:
John and Annie Bandstra.
Weston:
Bill and Jenny Dijkstra.
Bowmanville:
Jim and Betty Bandstra.
Bowmanville:
Herman and Hinke Bandstra.
Smithers, B.C.:
Mike and Jenny Bandstra.
Newcastle:
Claude and Annie Biersteker.
Orono:
Bob and Pat Bandstra.
and 15 grandchildren.

Newcastle, Ont.

PULPIT SUPPLY WANTED

for June and July. in the Brandon Christian Reformed Church. Interested ministers please contact the clerk Mr. D. Van Heyst, Box 792, Brandon, Manitoba, if you will be in the area.

On May 23, 1966 we celebrated with our parents

JOHN H. A. PLUIMERS

and

HERMIEN PLUIMERS—NYHUIS

the occasion of their 25th wedding anniversary.

We pray that God will spare them for each other and for us for many years to come.

John - Betty.
Dick - Marilyn.
George.
Jane.
Hermien.
Henrietta.
Allan.
Dorothy.

Friends and relatives are invited to a reception on Saturday, May 28, 7:30 P.M. in the basement of the Essex Christian Reformed Church, Talbot Street, Essex.

Essex, Ont.
44 Hanlan Street.

On May 15, 1966 we celebrated with our beloved parents and grandparents

JOHN TRIEMSTRA

and

ANN TRIEMSTRA, nee HELDER

the occasion of their 35th wedding anniversary.

That the Lord who has so richly blessed them in the past may continue to bless and spare them for each other and for us for many more years to come, is the prayer of their thankful children.

Burlington:
Etty & Gerald Van Schepen.
Gerard, John, Andrew, Edwin.
Colborne:
Yvonne & John Van Egmond.
Edward, David, Raymond, Maurice, Maryann.
Trenton:
Martin & Joanne Triemstra.
Dianne & Annette.
Trenton:
Janet & John Voskamp.
Jeffrey.
Trenton:
Ann & Clarence de Vries.

R.R. 3,
Trenton, Ont.

Wanted:

MARRIED MAN

for dairy farm. Must be able to milk. House with conveniences provided. Please state wages and experience. Apply Allan Shields, R.R. No. 4, Brampton, Ontario.

HIGH WATER WOES

High water's great for fish, but it does pose problems for fishermen.

Heavy spring rains that send lake levels soaring also scramble the usual fishing pattern. If the angler's tactics are not adjusted accordingly, many fishless days may result.

It's important to understand what occurs when fish suddenly find unlimited roaming room. To cope with this situation, here's some advice:

FISHER

The flat lands bordering lakes are quickly flooded by rising water, increasing the area you can cover with your Mercury outboard. An increase of even two feet over a gently sloping field may create acres of new grounds for fish to probe. A rise of 10 to 20 feet, not uncommon in large impoundments, can nearly double the normal feeding area, scattering fish far and wide.

To compound matters, this new territory is rich in natural foods, and the fish literally gorge themselves for a while. Full of this natural food, fish are a bit more reluctant to strike at artificial offerings. Yet the man who tosses plugs will do better than the bait dunker who remains in one location.

As a general rule, use top-water and shallow running lures. Bottom bumping models are difficult to handle in recently innundated areas because of usually heavy bottom vegetation.

Cast into the weeds at the edge. Work the shoreline thoroughly, but keep moving. Venture back into the narrow, tree-choked heads of coves; it's tough casting but productive.

Emergent growth away from shore indicates a hidden knoll which is almost guaranteed to attract fish, particularly big ones. Cast all the way around it carefully.

After a few weeks as conditions become more settled, fish finding will be more predictable. But, in the meantime, don't be discouraged by high water; you'll find fish by prowling constantly.

Baked Blueberry Tarts With Cinnamon-mmm!

By ALICE DENHOFF

HOW about whipping up a batch of delicious goodies today, now that blueberries are gracing the market?

Here are some suggestions.

CINNAMON BLUEBERRY TARTS

3 c. fresh blueberries
½ c. sugar
½ tsp. ground cinnamon
1 tbsp. cornstarch
1/16 tsp. salt
1 c. water
2 tsp. lemon juice
6 baked 5-in. tart shells
Whipped cream

Wash blueberries and set aside to drain well. Mix next 5 ingredients in small saucepan. Stir and cook 4 to 5 min. or until mixture is clear and thickened.

Remove from heat and stir in lemon juice. Fill tart shells with blueberries; spoon the glaze over them.

Chill until ready to serve and glaze is thoroughly set. Garnish nicely with whipped cream.

There are enough to serve 6, making a delicious wind-up to any dinner.

FRESH BLUEBERRY REFRIGERATOR CAKE

1 envelope unflavored gelatin
½ c. each orange juice and hot water
1 tbsp. fresh lemon juice
½ c. sugar
¾ tsp. salt
1 c. fresh blueberries
2 large egg whites, beaten
⅔ c. heavy cream, whipped
Ladyfingers
Additional cream, whipped
1 tbsp. sugar
Blueberries (extra for top)

Soften gelatin in orange juice; stir in hot water. Add lemon juice, sugar and salt. Wash and crush blueberries and add. Chill until mixture begins to thicken.

Fold in beaten egg whites along with ½ c. whipped cream.

Line bottom and sides of an 8-in. spring-form pan with ladyfingers. Pour in half the mixture and cover with layer of ladyfingers. Repeat, using remaining blueberry mixture and ladyfingers. Chill until firm and ready to serve.

Garnish as desired with the whipped cream sweetened with tbsp. sugar. Top with blueberries.

This makes 8 servings and is delightful.

BLUEBERRY CHIFFON PUDDING

1 envelope unflavored gelatin
¼ c. water
⅓ c. sugar
2 large eggs, separated
1 c. skim milk
¼ tsp. salt
1 tsp. each grated lemon peel and pure vanilla extract
1 c. fresh blueberries
2 c. sugar

Soften gelatin in water and set aside. Combine ⅓ c. sugar, egg yolks, milk and salt in saucepan. Stir and cook over very low heat 3 min.

Add gelatin, lemon peel and vanilla extract. Cool and chill until custard begins to thicken. Fold in blueberries. Beat egg whites until they stand in soft, stiff peaks into which gradually beat remaining sugar. Fold into mixture.

Serve in sherbet glasses. This serves 6.

MORE SUBSCRIBERS

is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(71)

John regarded him with a calm he was far from feeling. There had been a time when he deplored the fact that the friendship of titled or prominent people pleased him, though primarily as an other instance of the contrast with his early slavery, brought about by God's grace alone. The increase of his wealthy and influential acquaintance, the honours heaped upon him, had removed any element of surprise or disparity from such an interview as this. Besides he was genuinely unconcerned whether his dealings were with a member of Parliament, a periwig-maker like young Jones whom he had coached in languages, a baronet like Sir Harry Trelawney who had come to Olney to prepare himself for Holy Orders under his instruction, the servants whom he treated, to the amazement even of the Thorntons, as personal friends, or Sir Charles Middleton to whose dinner-parties he and Mary were frequently invited. But he knew his own limitations and recognized in this twenty-six-year-old dilettante, as he had recognized in the brilliant and successful playwright Hannah More, instruments ready to God's hand for work in fields that he could not touch. "A knock on my study door is a message from God," he had said the day before a friend who bemoaned his frequent interruptions. Surely the hopes that had sprung up in his heart as Wilberforce told his story, the joy he felt, signalized a very special message. "You have mentioned alternatives," he probed gently. "Is there any one of them to which you feel led?"

The hands unclasped and were spread out empty.

"No. None. But **something** I must do. I cannot continue as I am. I cannot lead a becoming Christian life — a Christian life at all — in my present environment."

"Is it your own power or that of God which you doubt?"

Wilberforce frowned, questioning.

"You cannot continue as you are. True. God in mercy will not allow it. But does that mean that you must desert the post in which He has placed you?

"In my case, for instance," he continued, as his companion re-seated himself and leaned forward attentively, "the Lord left me for six years, though engaged in a business which I now regard with loathing. Yet in that station he was pleased to teach me many valuable lessons which I could not have learned, considering my background and disposition, in any other situation. Then when His time came, and not before, though for selfish reasons I had often prayed for it, He removed me and provided a position in which — though again I had no idea of it at the time — I had leisure to prepare myself for the ministry."

"You refer to the slave trade? I had forgotten, though I heard of your connection as a child, when I was a frequent visitor at Wimbledon."

"Yes." John forgot for a moment the business in hand. "The Lord leads us step by step as we can bear it. Had I thought of the slave trade then as I have thought of it since, no considerations would have induced me to continue in it; for though my religious views were not very clear, my conscience was very tender, and I durst not have displeased God by acting against the light of my mind."

"There is much sentiment against it, but I fear mere sentiment can prevail little against so well entrenched a source of revenue. Lord North recently declared it an economic necessity."

"'Mere' is not a word I should use to describe sentiment," said John smiling, "and the darkness of the times may well be the hand of the God raised in judgment against us for resting our prosperity on the sufferings of fellow human beings. My friend Mr. Latrobe is of that opinion. He —"

"Latrobe?" inquired Wilberforce, "Dr. Johnson's friend?"

"Yes. He has discussed the matter at our Eclectic Society. But to return to your case: It is a dangerous thing to run before God. If he wishes to remove you from public life He can, and I believe will, make it plain. Until that time the safe course is to go softly looking up to Him."

"But my Christian life. You — forgive me, Sir, but you can scarcely imagine the distractions, the dissipations."

Can I not? thought John, and some that have not entered your imagination, much less your experience. Aloud he said with perfect gravity:

"Were there not saints in Caesar's household? Are the riches of His grace in Christ Jesus sufficient for the supply of all others' need except those of William Wilberforce Esquire? No, my dear young Sir, I am not advocating a continuance in evil or unbecoming indulgence. Already God has revealed certain practices as wrong for you. He will doubtless show you more if you seek earnestly to do His will."

"You mean you will not advise me?"

"I shall gladly give you my honest opinion on any question which you consider open to doubt, but your orders come from Him alone — and if I am any judge, Mr. Wilberforce, you will take them from no other authority. I have been thirty years forming my own views. Some of my hills have been sinking and some of my valleys have risen. I do not expect this to take place in you in the course of a year or two. No older Christian should say to a young one: 'Stand in my evidence': it is like a man on the top of a house crying to one at the bottom: 'What a prospect. Come up at a step'."

"But my faith is not increasing, Sir. It requires food."

"Ah there I can make suggestions. You must find gospel preaching, preaching which, wherever you find it, speaks the Word to you, and attend it faithfully. Through mercy there is more abroad, much more, than in the days when I began my search. This cannot take the place of a daily season of Scripture reading and prayer. I know something of the temptations which will assail you to keep you from this, and at your very devotions. I can also testify to God's blessing on the poorest of our weak efforts."

"My time —" began Wilberforce.

"No one of us can say 'my time'," said John gently. "What time we have is the gift or the loan of God. If you place it at His disposal He will use it to your best interests. But to that end I should, if I were you, talk frankly to Mr. Pitt."

"I wrote him. He could not undertand why Christianity and action were incompatible. We talk usque ad aras. He will think me mad."

"Perhaps. Perhaps not. But you are friends and it will help your position if he understands — let us say recognizes — your change in view. Then — but perhaps you think me officious?"

"I should not have sought if I had not wished an answer."

"You need judicious Christian friends. And surely the very kind you need are most advantageously placed for you: Mrs. Wilberforce, her brother — and his son Henry, a young man of your own age whom you cannot help liking, unless you determine on it beforehand. I think a visit to that house will effectually dissociate religion from dulness in your mind."

"May I come again, Mr. Newton?" Wilberforce presently rose from prayer, his face tranquil, his voice for the first time touched with humility.

"If I can serve you at all in the things of God, it is my privilege." On an impulse John put his hand on the boy's slender shoulder. "In the words of Mordecai, mutatis mutandis, 'Who knoweth whether thou art come to the kingdom for such a time as this'?"

When next the young M.P. appeared in Charles Square, having in the meantime sat rapt through John's Wednesday sermon, he had read **An Authentic Narrative.** Doubtless convinced by that document of John's knowledge of temptation, he spoke more freely to him of his failures and sense of guilt. In particular he had found comfort in the growth of sanctification and the recovery from backsliding so candidly revealed in the Narrative. His attempt to witness to Pitt had been a failure; affectionate, high-principled, and worldly, his friend could see no sense in William's spiritual concern, though he made the courteous effort at undertanding which is almost more dampening than expressed annoyance. The visit to his parish church had likewise proved unfruitful. He had yielded to his besetting temptation to show off and had come from the unremarkable service quite forgetful of the God of whom he went in search. Altogether he was in a bitterly upset state of mind when he found his way to the Charles Square study; and Newton, feeling that perhaps the Lord had denied him sons of his own that he might play a father's part to this young man among others, sent him away after an hour or more, comforted.

John had not been mistaken in the deep joy of his assurance that God's hand was effectually upon the boy, whose defection from all religious influence had been mourned by the Methodistical branch of the Wilberforce family. Fluctuating between self-disgust and hope, contemptuous of his own snobbery, and deeply moved towards righteousness, the young politician had that implanted within him which would not be denied growth. Losing the dread that he be termed 'enthusiastic' he came more often and more boldly to St. Mary's, and was rather relieved than apprehensive when a friend met him out walking with John — enough to brand anyone as a Methodist. In Holy Week that year — he had come to Newton the preceding December — he received the Sacrament for the first time; and though, as with his mentor to whom he referred affectionately in diary and letters as Old Newton, the battle with self was not over, he had thenceforth the assurance that Christ had won the victory.

The change soon made itself manifest in his public life. At the Thorntons he was introduced to a set, small but fearless, of which the very existence was unknown to his society friend: people of wealth and taste whose Christian hospitality took little account of class, and whose philanthropy left neither time nor interest for the glittering fripperies with which his other set whiled away their leisure. The contrast in temper struck him no less than the contrast in occupation. John's quotation from the book of Esther had never long left his mind. For this time he had perhaps been brought to the Kingdom, but for what purpose? What was the need of the hour in England which he, uniquely situated, could by the prevenient help of God, fulfil? The brutal, ignorant viciousness of the unchurched masses, still abounding, was increasingly feeliny the impact of Wesley and his untiring disciplined host of itinerants, his organized classes and bands. **The Gentleman's Magazine** contained frequent letters about the new Sunday Schools by which a man named Robert Raikes was setting about to redeem vagabond children, many of whom would otherwise briefly terrorize the populace, before ending their short unhappy lives at Tyburn. Old Newton's influence by person and publication familied in many directions and was spreading the Evangelical cause in the Establishment. Wesley and Whitefield and he reckoned among their converts some of the great, and there was a slow rising of a moral tide to cover, at least with a wash of seemliness, the blatant excesses of the Restoration and post-Restoration ebb. But little had seeped into the frivolous degradation of the upper classes, the custom-hardened, profligate mockers of seriousness and virtue.

Perhaps it was his task to set in motion a reformation of manners and morals. A bold scheme, its outlines inchoate, its methods of fulfilment unformed. Yet Newton, when he confided it to him, strengthened his confidence, for it was such a concept that had taken form in his mind when first the young stranger talked in his study. That — and who knew where it might lead?

(To be continued.)